

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Říjen 2020

ŽIVOT V KRISTU

ZÁKLADY

Představujeme

Kapela ONMY

Mesiáš podle Matouše

Co mi ještě schází?

Ze života církve

Bude to ještě život?

Vážení a milí čtenáři,
 covid necovid, my máme Pána Ježíše! Ten nepomíjící, neotřesitelný a nejpevnější základ, jaký si pro svůj život vůbec dovedeme představit. Předpokládám, že většina z vás, našich čtenářů, se s Pánem Ježíšem setkala již před drahými lety (ale stále jsme mladí, krásní a perspektivní!), to byl ten pevně položený základ, na kterém dále budujeme své životy. Je moc povzbudivé vidět, jak naši sourozenci rostou v Pánu a nesou mnohé ovoce. Žel však mnozí, kteří prošli našimi sbory, nestavěli moc dobře a jsou kdoví kde. Evidentně nestačí jen položit základ. Neméně důležité je i to, jak na něm stavíme dále...

*Kéz se nad našimi pevnými základy
 netýčí Trosky. ☺*

Když jsem na začátku své cesty s Pánem čítala Bibli, měla jsem dojem (a mnohdy i „depky“), že ten správný křesťanský život je nedostižná meta. Uchýlila jsem se tedy k verši „*Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.*“ (1K 3,15) To byla taková „jistotka, kdyby náhodou...“ Hlavně dojet do nebe, třeba s ohořelým zadkem. ☺ Věřím však, že s Boží milostí budují dál, snad i lépe, a tak už nemusím trnout hrůzou, jestli se do nebe vůbec propracuji. Své místo tam mám jisté. Díky Ježíši. Na něm stojím. Jemu důvěřuji. On je mé všechno.

Není ovšem na škodu občas provést revizi svého chování s Pánem. Jak vypadá mé dílo tyčící se nad dobrým základem? Nepotřebuji se vrátit, odkud jsem vyšla? Nejsm lehce mimo? Říjnový Život v Kristu se do toho „obul“ a přináší vám pohledy na budování zá-

kladů v různých našich sborech. Snad vás nenechá chladnými. Pokud jste se neúčastnili letošního on-line duchovního soustředění, nezoufejte, přinášíme vám zkrácená kázání bratra biskupa i jeho zástupce, Pavla Bubíka. V každém případě doporučujeme, abyste zhlédli plné verze těchto kázání o základech na YouTube. Stačí jen vytkat do vyhledávače Duchovní soustředění AC 2020...

Chťejme od Pána více! Nespokojme se s tím, co jsme dosud zažili nebo poznali. Usilujme o vyšší věci, o hlubší poznání, o větší vydanost Pánu, ať můžeme být těmi nejužitečnějšími nádobami v hrnčích rukou. S Pánem na to máme!

Za redakci

Ivana Bartíková

Čtěte víc, čtěte Život v Kristu!

Slovo biskupa

3 Radovat se v jeho přítomnosti

ZÁKLADY	
4	Kopát až na skálu
5, 14	Ptali jsme se...
6	Základy víry (nejen) pro starší a pokročilé
8	Mít čas
10	Objevovat objevené
11	The Bible Project
11	Pokládání základů nového života
12	Učednická kurikula
12	Křížovka
13	Chápání vyučování základů víry...
15	Někdy to trvá

Ilustrační foto

Mesiáš podle Matouše

16 Co mi ještě schází?

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

19 Thyatiry

Ilustrační foto

Ze života církve

20 Bude to život?

Misie

21 Misionální hermeneutika

Svědectví

22 Hádal jsem se s Bohem

IZRAEL

24 ... v boji s korunou z hrdiny loserem

24 Modlitební řetěz

Ilustrační foto

Dětem

25 Tajné přání

Představujeme

26 Cíl: Vyprodat O2 arénu

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: Dušan Cupal • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím. Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992. Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce. Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

Radovat se v jeho přítomnosti

„Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.“ (1K 3,11)

Drazí čtenáři, aktuální číslo Života v Kristu se zaměřuje na otázku základů víry, proto i já směřuji svou úvahu tímto směrem.

Když se řekne *základy*, můžeme si představit dvojí. První pojetí vychází z úvodního verše a představuje základ naší víry, kterým může být pouze Ježíš. Důležitost tohoto základu vysvětlil sám Ježíš ve známém podobnosti o dvou stavitelích (Mt 7,24–27). To, jak máme vybudovaný základ, určí, zda naše životy obstojí v přicházejících zkouškách.

Druhé pojetí se na základy dívá jako na skupinu témat, zabývajících se fundamentálními otázkami věrouky. Je zřejmé, že oba přístupy spolu souvisejí: dobré základy ve smyslu zdravého vyučování mají pomoci vybudovat neochvějný základ křesťanova života, pevně postavený na Kristu.

„V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ (Ko 2,7)

V tuto chvíli se zaměříme na druhý pohled, tedy na základy ve smyslu biblických doktrín.

Někdy se setkávám s názorem vyjádřeným asi takto: „Já žádnou teologii nepotřebuji, věřím pouze Bibli.“ Tento názor je mylný, a to přinejmenším ze dvou důvodů: jednak všichni nějakou teologii máme, aniž si to uvědomujeme. Jsme ovlivněni mnoha různými vlivy. Mezi ně patří knihy, které jsme četli, prostředí, v němž jsme vyrůstali, učitelé a kazatelé, kteří nás formovali. Pokud bychom chtěli mít „čistou biblickou teologii“, museli bychom vyrůst na pustém ostrově a číst pouze Bibli v originálních jazycích bez jakýchkoli poznámek pod čarou.

Druhým důvodem je skutečnost, že tvrzení „čistá biblická teologie“ je poněkud sporné. Boží slovo se skládá z větší části z různých vyprávění a dobově podmíněných textů, které čtenář nějakým způsobem *vykládá*. Tento výklad může být velmi subjektivní, proto je důležité držet se základních metod hermeneutiky, jež nám zaručí maximálně nezástranný pohled.

Praktická otázka, kterou budeme nyní sledovat, zní: „Jak si vybrat ty správné základy?“ Vždyť pulty našich knihkupectví jich obsahují více, a takřka každým rokem se objevují nové a nové tituly. Podíváme se na nějaká obecná vodítka a uvedeme i konkrétní příklady.

Někteří autoři základů, ve snaze být maximálně bibličtí, vycházejí z listu Židům 6,1–2. Na základě textu pak stanoví jednotlivé lekce: *pokání, víra, učení o křtech, ukládání rukou, vzkříšení z mrtvých, poslední soud*. Je to biblické? Bezpochyby. Je to ale správné? O tom mám již pochyby. Jednoduše si myslím, že *výběr jednotlivých témat odpovídá potřebám tehdejších čtenářů*. Pokud bude někdo psát základy pro dnešní generaci, pravděpodobně zvolí jiné řazení, odpovídající více současným potřebám dnešní generace či skupině křesťanů, na něž cílí. Například věnovat celou lekci ukládání rukou nemusí být potřebné; naopak výčet témat neobsahuje třeba učení o církvi, které se dnes jeví mnohem více žádoucí.

Ke tvorbě základů můžeme přistupovat z různých hledisek. Například autoři Westminsterského katechismu, který byl schválen v roce 1648 (a dodnes je v určitých kruzích populární), zvolili *trojí členění*. „Kratší katechismus“ byl používán při vyučování dětí a nově obrácených, autoři o něm napsali, že je určen „lidem s omezenými schopnostmi badání“. Jeho podrobnější verze nazvaná „Rozšířený katechismus“ byl považován za „nezbytnou součást plánované náboženské jednoty a bohatý poklad pro vzrůst poznání mezi lidem Božím.“ Jako takový byl součástí obsáhlejšího „Westminsterského vyznání víry“. Záměr byl takový, že lidé měli katechismus studovat od jeho nejmenší verze po tu nejrozsáhlejší.

Ovšem i taková díla, která přežila staletí, potřebují aktualizaci. J. M. Boice, autor *Základů křesťanské víry* (které jsou dodnes na pultech našich knihkupectví), se hlásí ke Kalvínově čtyřsvazkové Instituci, kterou ovšem přepracovává tak, aby odpovídala dnešní době. Mimo jiné ji rozšiřuje o témata, kterými se Kalvín nezabýval a jež se dnes jeví jako potřebná.

Je tedy zřejmé, že nelze napsat základy, které by platily vždy, všude a pro každého. Vždy znovu a znovu aktualizujeme biblický příběh pro potřeby současné doby. Například starší katechismy vycházely z otázek a odpovědí a jejich ustavičného memorování. Moderní kurzy základů zase zohledňují témata, kterými se dřívější generace nezabývaly, například učednictví a zapojení do služby.

Jedním hlediskem, kterým se při výběru základů řídíme, je jeho použití. Chceme připravit nově obrácené ke křtu? Pak by základy neměly být příliš dlouhé. Řada sborů má vypracované své vlastní základy, které používají (sám jsem kdysi jednu takové napsal). Z knih, které jsou na trhu, doporučuji například třídílný kurz *Učednictví pro 21. století* s tím, že před křtem se probere pouze první díl, zbytek pak po křtu.

Vyučování základů může být vhodné například pro skupinku nebo biblickou hodinu, a to za účelem hlubšího porozumění křesťanské doktríně. Léta se prodávala (a možná ještě někde prodává) výborná kniha od Boba Gordona *Základy křesťanského života* (ve slovenštině). Z modernějších knih mohu doporučit *Biblické doktríny z letniční perspektivy* od W. Menziese a S. Hortona, vydané v naší církvi.

Zralejší křesťané si mohou přečíst i knihy od slavných evangelikálních autorů, jako je například J. Stott či N. T. Wright (od něj doporučuji knihu *Podstata křesťanství*). Knihy od autorů tohoto typu kromě základních teologických pravd obsahují i širší rámec – jsou hlouběji posazeny do aktuálních souvislostí dnešní doby a myšlení.

Každý křesťan, který svou víru bere vážně, by ve své knihovničce měl mít i nějakou obsáhlejší teologickou knihu základů. V našem prostředí doporučuji *Systematickou teologii* od S. Hortona. Jedná se o hlubší a komplexnější základy, které poskytují fundovanější pohled na základy letniční víry. Vedoucí skupinek, starší sboru i všichni, kteří chtějí v církvi nějak sloužit, by je měli mít.

Má smysl číst základy, i když jsme již letití křesťané? Myslím, že rozhodně ano. Základy ve svých rozličných pojetích a zpracováních nás učí formulovat naše osobní přesvědčení v kontextu doby. Nestane se tak, že myšlenkově ustrneme v minulých desetiletích. A navíc – jsme vedeni k tomu, abychom neustále přemýšleli o Bohu (Ž 1,2).

V textu jsem zmínil Westminsterský katechismus, nyní bych rád zakončil citátem jeho prvního článku:

Co je hlavním a nejvyšším cílem člověka?

Hlavním a nejvyšším cílem člověka je oslavit Boha a věčně se radovat v jeho přítomnosti.

Tato slova neztratila platnost. Povzbuzují vás tedy k tomu, abyste si opakovaně četli základy křesťanské víry v různých pojetích a přitom neztráceli ze zřetele nejvyšší cíl, pro který jsme byli stvořeni.

Martin Moldan
biskup

Ilustrační foto

Kopat až na skálu

„Rád bych, abyste věděli, jak těžký zápas tu podstupuji pro vás, pro Laodikejské i pro ty, kteří mě ani osobně neznají. Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal líbivými řečmi. I když nejsem mezi vámi přítomen, přece jsem duchem s vámi a raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista. Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ (Ko 2,1–7)

Za svůj život pastora, a později biskupa, jsem poznal mnoho věřících lidí. Většinu z nich jsem měl možnost sledovat během více let. Byli mezi nimi mnozí, kteří prožili s Bohem silnou zkušenost. Někteří se nacházeli v situaci životní nouze a Bůh jim pomohl – vyslyšel modlitbu za uzdravení, zachránil manželství nebo doslova vytáhl z nehlubšího bahna. A přesto mezi nimi byli i takoví, kteří se po několika letech své

víry odvrátili od křesťanství a odpadli. Otázka, která mě stále provází, zní: „Proč k tomu dochází?“

Zdá se, že apoštol Pavel měl stejnou zkušenost jako já. Založil řadu sborů, nově obrácení křesťané měli veškeré předpoklady žít úspěšný život, a přesto zápasili s různými problémy. Někteří z nich také odpadli.

V našem úvodním textu Pavel popisuje, jak těžce zápasí za církev, aby byla zdravá. Připomeňme jen, že dopis psal (spíše diktoval) z vězení, s pouty na nohou i rukou. Za co zápasí? Aby se v církvi naplnil ideál, který vyjadřuje slovy „... abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.“

Nevím jak vy, ale já mám rád tajemství. Již od dětství, kdy jsme jako kamarádi mezi sebou sdíleli různá klukovská tajemství, až do dnešního dne si uvědomuji, jak společně sdílené tajemství spojuje, zavazuje, vytváří pocit sounáležitosti. Myslím si ale, že kdyby mi někdo nabídl tajemství, které vede ke *všem pokladům moudrosti a poznání*, neváhal bych ani minutu a dal bych vše, co mám, abych je získal.

Právě o takovém tajemství píše Pavel. A nabízí je zadarmo. Šokující je ale skutečnost, jak málo křesťanů tyto poklady moudrosti, a s nimi i hlubokou vnitřní proměnu,

nachází. Kde je chyba? Selhalo evangelium, nebo prostě naše víra není natolik důsledná?

Zdá se, že křesťané v Kolosis něco z toho tajemství poznali a přijali. Poznáme to podle toho, jak Pavel chválí jejich víru: „... raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista.“ V další větě vysloví dvě slova, která se mi zdají být klíčem k mé otázce. *Kořeny a základy*. Co to znamená? Aby rostlina nezvadla podobně jako řezaná květina ve váze, potřebuje mít systém kořenů, díky kterým neustále získává živiny. Aby budova ustála různé rozmarny přírody, potřebuje mít hluboko posazené základy. Obojí, kořeny i základy, jsou obrazem našeho duchovního stavu.

Hloubení základů i růst kořenů souvisí s procesem obrácení. Výzva k obrácení patří k nejčastěji vyslovovaným výzvám v celé

Hloubení základů i růst kořenů souvisí s procesem obrácení.

Bibli. Tato výzva souvisí s pokáním (změnou myšlení i jednání) a je adresována stejně nevěřícím, jako i věřícím. Boží lid se častokrát ocital v situaci, kdy jeho víra byla spíše sebeklamem, a proto potřeboval nové obrácení. Pravděpodobně všichni častokrát v průběhu života zjišťujeme, jak byly naše základy nedostatečné. Potřebujeme proto kopat až na skálu, potřebujeme se setkávat s Kristem, se skutečným Bohem a Pánem vesmíru,

který je naprosto vzdálený našim dosavadním představám.

Věřím tomu, že právě hloubka obrácení s sebou nese záruku, že v budoucích zkouškách obstojíme. Naše obrácení možná proběhlo během několika dní či týdnů, ale hloubení základů a pěstování kořenů je celoživotní proces. A je to tak správné, jinak hrozí nebezpečí, že propadneme sebeklamu, jak se to v dějinách církve nespočetněkrát stalo. Někdy křesťané do takového sebeklamu opravdu upadnou – myslí si o sobě, jak jsou duchovní, a přitom potřebují znovu prohlédnout a nasměrovat ke Kristu.

Obrácení se týká nejen skutků, ale stejnou měrou i postojů: *láska k penězům, rutina bez vášně, pycha, pocit dostatečnosti a nezávislosti* – to jsou jen některé příklady ze situací zmiňovaných v Novém zákoně, které byly důvodem k pokání a obrácení. „Protože jsi vlažný, vyvrhnu tě ze svých úst,“ vzkazuje Pán církve křesťanům v Laodiceji. Podstatou obrácení je, jak samo slovo naznačuje, obrácení se k Bohu. Nestačí totiž jen, že v něj věříme, musíme být k němu obráceni, to znamená poslouchat a následovat ho. Musíme se odvracet od svých chybných myšlenek, postojů, vzorů i skutků zpět k Bohu. To se neobejde bez studia Božího slova, jinými slovy hloubení základů a pěstování kořenů.

Obrácení s sebou přináší i některé důsledky, zmíním alespoň tři nejdůležitější. Prvním z nich je **jistota spasení**. Když porozumíme obsahu evangelia a uvěříme v Boží lásku, která se projevila Ježíšovou smrtí na kříži, tuto jistotu získáme. První obrácení lidí v dějinách byli Židé, kteří měli osobní podíl, ať již přímý či nepřímý, na Ježíšově ukřižování. Nyní poznali a pokorně přijali, že to byl Boží plán, že Mesiáš musel zemřít, aby jim byly odpuštěny hříchy. Bylo to pokořující zjiště-

ní, ale zároveň přinášelo obrovské osvobození: Ježíš byl tím zaslíbeným Velikonočním Beránkem, který sňal hříchy světa, a tím pádem již není třeba přinášet další oběti v chrámu. Židům evangelium dávalo jasný a konkrétní smysl.

Pokud se dnešní člověk obrátí, vyhlašuje soud nad svým životem. Ví, že je hoden trestu smrti, ale zároveň věří, že tento trest postoupil někomu jinému. Když se obrátíme ke Kristu, doznáváme tím, že nejsme sami schopni odčinit své hříchy a že přijímáme Kristovu zástupnou oběť. To s sebou přináší pokoj, úlevu a jistotu spásy.

Dalším důsledkem je **vysvobození ze sobectví**. Sobectví je v pozadí za všemi hříchy a vyjadřuje touhu člověka orientovat všechny okolnosti směrem k vlastnímu prospěchu. Ovšem nelze uctívat Boha a sebe sama současně. Člověk, který se učí hledět na Boha a uctívá ho celým srdcem, se automaticky odvrací sám od sebe. Vyjadřují to krásně verše: „*Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje.*“ (Ž 123,1–2) Život křesťana je v něčem podoben postoji služebníků – vždy má být připraven naplnit vůli svého Pána. To jde proti sobectví, které je založeno na uspokojování svých potřeb. Být křesťanem znamená sloužit, a to nejen Pánu, ale i v rámci svého společenství. Není to sebe-realizace, ale spíš každodenní umírání svému starému Já.

Třetím důsledkem obrácení je **poznání Krista**, a tím se dostáváme na začátek této úvahy. Poznat *všechny poklady moudrosti a poznání*, které jsou v Kristu, nelze hned. Je to proces duchovního růstu. Křesťané v Kolosis byli obrácení, měli pevnou víru a žili v kázni. Jejich základ byl opravdu položen na Kristu a kořeny víry rostly do hloubky. Proto odhalovali krásu onoho Božího tajemství a objevovali všechny duchovní poklady. To je Boží plán pro život člověka zde na Zemi.

Žijeme ve výjimečné době. Krize ohledně onemocnění COVID-19 ani po půl roce neustává. Její dopady nejsou jen zdravotní či ekonomické, ale vzbuzují řadu otázek, mají dopad na psychickou i duchovní stránku člověka. Běžný životní režim, na který jsme zvyklí, je zatím v nedohlednu. Jako křesťané ovšem máme na to, abychom situaci zvládli. Můžeme ji vnímat jako *zkoušku, která nás prověřuje*. Dotkne se našeho civilního, rodinného i duchovního života. Nic tolik nepotřebujeme, jako dobrý základ v Kristu. Pak zvládneme celou situaci a současně můžeme být příkladem, povzbuzením i pomocí pro druhé.

*Martin Moldan, biskup
(kázání z letošního duchovního soustředění,
upraveno, zkráceno)*

Ptali jsme se...

Jak pracujete s nově příchozími do sboru?

V našem sboru mají hosté své významné místo. Jsou vítáni všichni, kdo hledají cestu víry nebo jen program na volný čas. Máme naději, že se Bůh chce dotknout a oslovit každého člověka, a každá aktivita sboru je k tomu dobrou příležitostí. Pokud se mezi námi objevuje někdo častěji, trošku se rozkoukal a vidíme z rozhovorů, že by měl zájem studovat Bibli v Kurzu základů, nabídneme mu buď individuální, nebo skupinové scházení, pravidelné, nebo dle jeho možností. V dnešní době jsou lidé velmi zaneprázdnění, a tak není vůbec lehké najít další společný pravidelný čas pro více lidí kromě nedělí a skupinek. Hledáme tedy společně možnosti i formu. „Kurzik“ používáme již mnoho let. Je to stručnější forma než známý „Poznej, služ, ved“, ze kterého strukturou vychází, a je také ve 12 lekcích. Připravujeme nové vedoucí kurzu, aby ho mohlo v našem sboru v současných podmínkách vyučovat minimálně 15 lidí z našich 60 členů. Vidíme jako klíčové, aby noví lidé, kteří přicházejí mezi nás, měli možnost navázat dobré přátelské vztahy a také se vzdělávat. Často se nám stává, že právě při studiu tohoto kurzu lidé dělají to nejdůležitější rozhodnutí – následovat Krista. Je pro nás čest i radost být u toho. Do tohoto studia zapojujeme i křesťany, kteří se u nás ucházejí o členství a obrátili se k Bohu jinde. Chceme se s nimi více poznat a ověřit si, zda hlavním tématům křesťanské nauky věříme stejně a můžeme se ztotožnit ve víře i ve službě.

*Jiří Šrom
pastor sboru AC Plzeň*

Nikdy jsme neměli – a ani nechceme mít – nějakou jednotnou šablonu. Jsem přesvědčený, že lidé potřebují prostor. Chodí k nám čas od času lidé, kteří se chtějí jen tak rozhlížet (jiní nás zase pozorují na internetu a na sociálních sítích). Pokud má být obrácení člověka kvalitní, musí být zralé a hluboké. Proto předně na nikoho netlačíme.

K zapojení člověka do sboru jsou, věřím, zapotřebí dvě věci. Za prvé, potřebuje mít jakéhosi „osobního průvodce“ – přítele, který ho provede prvními kroky jeho duchovní cesty. Ve většině případů lidé přicházejí na něčí osobní pozvání, je to proto přirozeně ten, kdo daného člověka pozval. Pokud někdo přijde úplně sám – třeba si nás najde

Základy

Základy křesťanského života tvoří v Kristu jistota, že k věčnému Otci spěje, ať se děje, co se děje.

Dále je to Písmo svaté, samozřejmě hříchy sňaté, které nás už netíží, neb jsme došli ke kříži.

Hledat cestu s důvěrou, upřímnou, ne umělou.

A nade vším láska, kterou rozdáváme plnou měrou.

Všechny básně J. Szturc, AC Hlinsko

přes webové stránky – první kontakt s ním naváže náš „vítač“, který ho následně představí pastrovi nebo někomu jinému z vedoucích.

Tím nejzásadnějším momentem integrace pak podle našich zkušeností bývá absolvování kurzu základů křesťanství. Ten vyhlášíme podle potřeby (obvykle jednou až dvakrát ročně), kdykoliv se objeví skupina hledajících či krátce obrácených. Téměř jakoukoli jinou svou sborovou práci jsem ochotný – a snažím se – delegovat, ale vyučování základů si jako pastor držím a delegovat nechci. Chci, aby lidé dostali základy zdravého učení z první ruky. Kurz jsem si postupem let vypracoval sám, inspirován jinými existujícími, a sestává z 13 lekcí po 45 minutách. Probíhá v malé skupině s možností dotazů a interakce. K ničemu nezavazuje, ale často v jeho průběhu či po jeho skončení většina absolventů absolvuje vodní křest (i křest v Duchu).

Zde je přehled lekcí: Boží slovo, vykoupení, obrácení a křest, nový život, křest v Duchu, vedení Duchem, autorita věřícího, víra, modlitba, místní církev, uzdravení, křesťan a finance, poslední časy a evangelizace. Často se s účastníky domluvíme na systému dvojelekci, kdy místo třinácti setkání proběhne jen sedm, každé cca na hodinu a půl.

Po absolvování základů a křtech jsou lidé povzbuzováni k zapojení do sboru, službě a návštěvě některé z domácích skupin.

Stanislav Hart
pastor sboru AC Liberec

S nově příchozími lidmi do sboru pracujeme v rámci prostředí, do kterého ti lidé přišli. A to formou jak skupinky, tak osobního přístupu k těmto lidem. Jsou součástí místní skupinky nebo tematické skupinky (chváliči) nebo mládeže či dětské práce. Lidé jsou tak především součástí malé komunity, kde navazují vztahy a seznamují se s církví. K jejich vyučování používáme „sborové základy“, které máme vypracované, dále skvělé materiály Royal Rangers, základní pravdy od R. D. Yertona i základy křesťanského života od Boba Gordona, tak i osobní přístup, vysvětlování a vedení.

A protože nově příchozích není mnoho, máme prostor je osobně více poznávat, být s nimi na večeri či grilovačce a rozmlouvat o tématech, která je zajímají. Víme, že tento individuální přístup k lidem je pro ně v první fázi sborového života velice důležitý. Neházíme je jako neplavce hned do vody, ale učíme je plavat. Nechceme získávat další členy sboru, chceme mít další spolupracovníky na díle Božím.

Premýšlím, že by mohl vzniknout „sborový fond nových“, který by podporoval společně

Ilustrační foto

Základy víry (nejen) pro starší a pokročilé

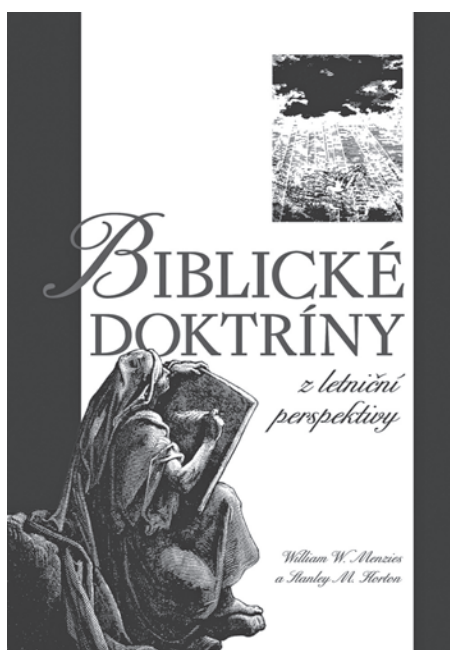

Od vydání prvního z nich uplynulo již téměř dvacet let. Jde o *Systematickou teologii* od Stanleey Hortona a jeho kolegů. Ta představuje souborné dílo dvaceti přispěvatelů z letničního prostředí americké denominace Assemblies of God prezentující základní křesťanské doktríny z letniční perspektivy. Jde o poměrně rozsáhlý text čítající přes sedm set stran, jenž věnuje každé ze svých osmnácti kapitol poměrně velký prostor. Jeho síla spočívá v tom, že jednotlivé doktríny často představuje v širších historických a teologických souvislostech. To oceňuje hlavně poučený čtenář, jenž má o jednotlivých tématech už předběžné povědomí. Nicméně i méně poučený čtenář v knize najde dostatek informací, které jej obohatí, povzbudí a rozšíří jeho teologický obzor. K tomu jistě napomůže i slovník teologických pojmů uvedený v závěru knihy. Tam se nachází i velmi cenný seznam české teologické literatury k jednotlivým kapitolám, která byla k dispozici na knižním trhu v době vydání *Systematické teologie* (2001). To uvítají hlavně ti, kdo mají zájem o hlubší studium jednotlivých témat.

Podle slov hlavního redaktora S. Hortona tato kniha najde využití především u studentů těch vzdělávacích institucí, z jejichž řad pocházejí autoři jednotlivých článků, a u pastorů a služebníků (nejen) letničních sborů. Svě místo si však najde i v knihovničkách prostých členů jednotlivých křesťanských společenství.

Vzhledem k tomu, že v českém letničním prostředí se nám doposud podobné dílo nepodařilo zpracovat vlastními silami, zůstává tato *Systematická teologie* nadále hlavním zdrojem doktrinální inspirace v naší Apoštolské církvi. Jak předeslal Horton, našla si své místo nejen na naší Vyšší odborné škole misijní a teologické, ale stala se v průběhu doby i nedílnou součástí mnoha knihovniček pastorů, služebníků i jednotlivých věřících. Tisícovka vydaných kusů, z nichž některé zamířily i na Slovensko, je již prakticky rozebnaná a dnes už dílo stěží seženete. Pokud ji ale neseženete, nezoufejte. Určitě ji najdete ve sborové knihovničce či u vašeho pastora.

Přestože *Systematická teologie* (snad nejen) v letničních knihovničkách poměrně zdolná, objevovaly se v průběhu doby hlasy, že by mnozí uvítali podobné dílo ve zjednodušené podobě určené ještě širší komunitě letničních věřících. Proto zhruba deset let po vydání *Systematické teologie* přichází nakladatelství Křesťanský život s dalším titulem z dílny stejného autora Stanleye Hortona, který si tentokrát k sobě přibral dalšího významného letničního teologa, Williama Menzies. Spolu sestavili *Biblické doktríny z letniční perspektivy*, úspornější dílo čítající zhruba polovinu stránek *Systematické teologie*, kde představili šestnáct základních křesťanských doktrín z letničního pohledu. Čtenáři v něm naleznou rozbor klíčových nauk křes-

ťanské víry, jako například nauky o Bohu, Písmu, církvi a člověku. Dále se seznámí s doktrínami důležitými pro letniční hnutí, které se někdy (hlavně v prostředí Assemblies of God) nazývají *kardinální*. Patří mezi ně nauka o spasení, křtu v Duchu svatém, nadpřirozeném uzdravení a druhém příchodu Ježíše Krista.

Každé jednotlivé nauce je věnováno několik stránek, v nichž lze nalézt přehledným způsobem všechny podstatné informace. Za každou kapitolou věnovanou konkrétní doktríně následuje série studijních otázek, které lze výborně využít nejen pro individuální souhrn nabytých informací, ale i pro společné sdílení nad knihou. Ta se právě díky zjednodušenému obsahu a zmíněné sérii studijních otázek stává výborným nástrojem pro výchovu nově obrácených či mírně pokročilých věřících. Napomáhá k tomu i slovník pojmů uvedený v závěru knihy, který čtenáře uvádí do pochopení základních teologických výrazů. Pokud máte ve sborech nové věřící, kterým byste rádi pomohli proniknout do hlubších souvislostí křesťanské víry a teologie, směle po tomto titulu sáhněte. Z vlastní zkušenosti vím, že vám dokáže poskytnout dobrý základ pro vaše vlastní vyučování základů víry a prostor pro nejednu zajímavou debatu.

Radek Smetana, zástupce biskupa pro vzdělávání a starší sboru AC Kolín

HORTON S. a kol. *Systematická teologie*. Albrechtice: nakladatelství Křesťanský život, 2001. 739 s. ISBN 119-008-01

MENZIES W. W., HORTON S. *Biblické doktríny z letniční perspektivy*. Albrechtice: nakladatelství Křesťanský život, 2012. 278 s. ISBN 119-003-12

strávený čas s novým člověkem při dobrém obědě, večeři či v kavárně. Pravidlo Royal Rangers „dobré jídlo = dobrá nálada“ tady platí o to více, že se dotyčný cítí mnohem lépe v kavárně nebo restauraci než v prostorách kanceláře pastora či vedoucích. Nebyl by s nimi takto strávený čas povzbuzením pro obě strany?

*Pavel Vašát
pastor sboru AC Varnsdorf*

Co se týče nových lidí, nově přichozích do sboru, záleží vždy na tom, odkud přicházejí. Zda jsou to lidé, kteří již v nějakém sboru byli, nebo jsou to lidé, kteří přicházejí se zájmem o víru v živého Pána Ježíše Krista.

Pokud se jedná o nové lidi, kterým vzplálo srdce pro Pána, jednáme s nimi individuálně formou návštěv a vedeme je k následování Boha v jejich životě. Snažíme se jim být na blízku a trávíme s nimi více času.

Jsem rád za to, že jsou ve sboru lidé, kteří s novými lidmi rádi mluví a svědčí jim o změnách v životě, jak je sám Pán Ježíš proměnil. A přináší to své ovoce.

V jednu chvíli se nám obrátilo větší množství mladých (z našeho sboru). Pro práci s nimi jsme zvolili speciální skupinku, kterou jsme nazvali „Kroky“. Na této skupince jsme zpočátku vyučovali z knihy bratra Rudka Bubika *První kroky*, ale pak jsme přešli na osobní rovinu, kdy se mládežníci sami ptali a hledali cestu ven ze svých problémů.

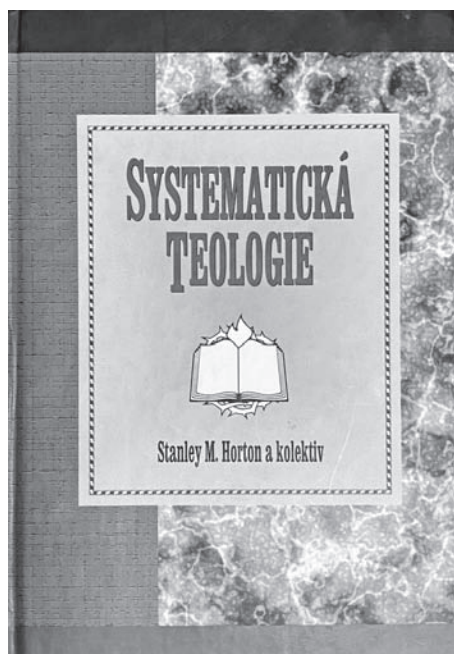
Pokud bych to měl nějak sesumírovat, jedná se spíše o individuální službu. To však neznamená, že nejsme pro skupinky. Ale jak lidé přicházejí postupně, vedeme každého zvlášť, protože je na to (zatím) dostatek prostoru. Nicméně, pokud by přišlo více lidí, preferovali bychom speciální skupinku, která by se věnovala vyučování základů.

*Miroslav Kliment
pastor sboru AC Čáslav*

V Nové Generaci děláme trénink pro začínající skupinky, také kurzy vedení pro vedoucí skupinek a kurzy učednictví pro vedoucí, kteří to potřebují. Program pro nově obrácené zatím nemáme, ale skupinky mohou využít kurzy Objevování křesťanství nebo Objevování Života od Promise.cz, které jsou zaměřeny i na nevěřící či čerstvě obrácené. Zároveň se snažíme nasměrovat studenty do církve, tzn. práci s nově obrácenými momentálně delegujeme sborům.

Samozejmě pracujeme i on-line a v následujících měsících vysíláme NG Streamy, kam

se mohou připojit jak mladí, tak třeba jen fanoušci. Budeme učit, jaký smysl má skupinka na škole nebo co můžeme jako křesťané pro své spolužáky udělat. Více informací je na našem FB. ©

*Pavel Pospíšil
koordinátor NG skupinek v Brně*

Pro základní vyučování stále používáme starší materiály. Když někdo uvěří, projde základním vyučováním před křtem – deset lekcí základů od Ericha Theise. Po křtu už čerpáme z různých jiných materiálů, jako např. 39 lekcí *Základní pravdy* od R. Dale Yertona nebo *Základy křesťanského života* od Boba Gordona. Moc bych uvítal i jiná podobná vydání, zvláště další následné vyšší úrovně vzdělávání pro služebníky či déle věřící křesťany bez služby.

*Bohuslav Cupal
pastor sboru AC Hodonín*

Máme vlastní základy – Kurz biblických základů před křtem, kam zveme jak zájemce o křest, tak ty, kteří si přejí své základy prohloubit, anebo se chtějí více seznámit s křesťanstvím. Ale v poslední době dost přemýšlím o kurzu Učednictví pro 21. století, protože se mi zamlouvá, jak je rozdělený na tři fáze a neza měřuje se jenom na základy.

*Pavel Harabus
pastor sboru AC Brno*

Ilustrační foto

Péči o nového člověka má v našem sboru na starost moje žena Hanka. V okamžiku, kdy se dozvíme o obrácení dalšího člověka, začne hledat vhodného průvodce, který by se s ním začal scházet. K vyučování základů používáme nejčastěji materiály Elements z KAMu, které jsou hodně interaktivní a kladou člověku otázky,

Mít čas

„Všem pak říkal: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a každý den vezme svůj kříž a následuje mne.“ (L 9,23)

Brát kříž a zapírat sám sebe je nemoderní a nehraje nám to do karet. Nevím, nakolik sami učedníci rozuměli Ježíšovým slovům, ale věřím, že ve chvíli, kdy byl ukřižován, jim ty věci začínaly dávat úplně nový smysl. Rád bych význam tohoto verše přiblížil tak, abychom pochopili, co znamená jeho přítomnost v našem životě...

Vraťme se do Genesis. Hned na začátku máme informaci, že Pán Bůh stvořil člověka k Božímu obrazu a pro vztah. Je tam i napsáno, že Pán Bůh chodil za Adamem, seděli spolu a povídali si. Představoval jsem si, co všechno ti dva spolu probírali. Možná Eva seděla s nimi, možná popíjeli nějaké kokosové mléko z právě dozrálého kokosu... Tato idylka však skončila ve chvíli, kdy had svedl Evu. Kvůli neposlušnosti se přerušil vztah mezi Bohem a člověkem. To je to podstatné. Věčnost v odloučení od Boha je to nejhorší, co se člověku může přihodit. Tajemství křesťanství tkví v obnovení vztahu s Bohem.

Poslední dobou lidem kladu provokativní otázku: Proč Ježíš? Většinou odpovídají, že za nás zemřel, protože nás miluje... Myslím si, že to je málo. Potřebujeme něco víc. Ježíš je základ a pojďme na něm stavět, aby vztah s Bohem, který byl v ráji zničen, nám mohl být navrácen. Osobní, hluboký, intimní vztah s Bohem.

„Vždyť já jsem skrze Zákon umřel Zákonu, abych žil Bohu. S Kristem jsem ukřižován: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Boha a Syna, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Ga 2,19–20) Žiju a nežiju, žil jsem a teď žiju a předtím jsem nežil a možná teď žiju... © Ono to ale vůbec není složité. Ukážeme si, jak žít s Kristem.

První příklad je ze Starého zákona, z doby, kdy David zestárl a potřeboval pečovatelku. Za tím účelem mu našli dívku ze Šunemu (Abišag Šunemitská), do které se časem zamiloval princ Šalomoun. Po Davidově smrti se vrátila zpátky do Šunemu, severně od Jizreelu. Údajně se tam pěstovalo víno a je možné, že i ona na vinici pracovala. Šalomounovi se velmi líbila a věděl, že když

luskne prsty, bude jeho. Ale nechtěl to tak, chtěl, aby ho milovala. Podle tradice (to už vyloženo v Bibli dopodrobna není rozepsáno) se nechal najmout jako námezdní dělník a snažil se získat její srdce. Povedlo se, ona se do něj zamilovala, a on se pak ztratil. Byla z toho celá nesvá, až jednou si do Šunemu přijel král pro nevěstu. Určitě ve městě zavládl zmatek a horečné přípravy k uctění krále... Když král s družinou dorazil, vyšel v ústrety Šunemance a: „Ty budeš mojí ženou.“ Ona si říká, že si zamilovala toho chlapce z vinice. Pohlédne však do jeho očí a poznává, že chlapec z vinice je král...

To je klíčový moment, který nás zajímá. V tuto chvíli se všechno mění. Doteď byla děvečkou pracující na vinici, odtud je nevěstou krále a budoucí královnou! Opouští dosavadní způsob svého života, už nenosí pracovní oblečení, už nevstává brzo, aby šla okopávat vinohrad. Musí se učit žít úplně jiným způsobem života. V paláci jsou jiné způsoby stravování, všechno je nové a ona umírá svému starému způsobu života. A to úplně, se vším všudy. Už to není ona, i když to je ona. *„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“* Život, který žiji, znamená: už nežiji, ale žiji. To je význam verše vezmi svůj kříž a následuj mne. Opouštíš starý způsob svého bytí se vším všudy jako ta dívka, která je najednou ze Šunemu přenesena do paláce. Do té doby slouží, od této chvíle má kolem sebe plno služek. Ty si možná řekneš, že se Šunemanka měla, ale že tvůj život, poté co ses obrátil ke Kristu, byl horší. Je to možné, ale jenom proto, že některé věci potřebujeme pochopit, v jiných se potřebujeme posunout.

Další ilustrace je více ze života. Představte si současnou mladou slečnu, řekme jí Sára, která se zamiluje do nějakého chlapce, prince na bílém koni. Vztah se vyvíjí, až ji jednoho dne tatínek dovede k oltáři. Tam se naše mladá slečna bude muset rozhodnout říct ano, nebo ne. Řekne-li ano, nastane zajímavá situace. Sára zůstane Sárrou, ale současně už nebude Sárrou. Přestříhnu její občanský průkaz a ona v tu chvíli ztratí svoji identitu. Sára je a není. Bude sice pořád dále Sárrou, ale ve skutečnosti už nebude, nebude mít svůj občanský průkaz, nebude moci si vzít třeba půjčku, zažádat o pojistku... To je pěkný obraz toho, co znamená – nežiji už já, ale žije ve mně Kristus, a život, který nyní žiji, žiji ve víře. Sáře v té chvíli nezbude nic jiného než věřit. Nebude mít novou občanku hned, bude mít jen víru v to, že řekla tomu chlapci ano a že všechno dobře dopadne. Kromě víry nemá nic, jen zamilovanost. Ztrácí svou minulost, ztrácí svoje příjmení, bude bydlet někde jinde, i svůj způsob přemýšlení za-

čne poměřovat přemýšlením svého muže... Všechno bude jiné, nové, bude se učit nově žít. To v duchovní realitě znamená začít stavět na Kristu. Ztratit vše, abych získal všechno. A ten verš nám říká: žiji ve víře v Boha a Syna. Jediný způsob, ve kterém mohl být vztah člověka s Bohem obnoven, byla smlouva a vztah, který uzavřel Pán Bůh se svým Synem. To je odpověď na moji otázku: Proč Ježíš? V Ježíši Kristu mám smluvně zakotvenou podstatu vztahu s Bohem Otcem. Díky Ježíši Kristu se dostávám do bodu, kdy On už není jen Pánem Bohem, ale je pro mne Otcem. Protože jsem součástí Ježíše Krista, už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Jsem součástí Ježíše Krista, žiji nyní ve víře v Syna Božího, v Boha a Syna. Přestřihnutá občanka z hlediště práva neexistuje. Sára nemůže říct, sice mám přestřihnutou občanku, ale chci si založit účet. To nejde. Může jediné důvěřovat, že ten, komu řekla ano, má pro ni daleko víc. O to ve vztahu s Ježíšem Kristem jde.

Ztratit vše, abych získal všechno. |

Možná namítneš, že to ve tvém životě vůbec nefunguje. Někdy je to těžké, protože nemůžeme uvěřit. Víra není nic jiného než změna smýšlení. Víra není nic jiného, než že začnu věci ve své mysli zpracovávat jinak. Člověk rád věci logicky vyhodnocuje. Víra je odložení logiky stranou a nástup reality ne-logičnosti. Vezměme si apoštola Petra, který chodil po vodě. „Ježíši, jestli jsi to ty, dovol mi jít k tobě.“ V lodce bylo dvanáct učedníků. Jediný Petr zareagoval tak, že opustil logické myšlení, aby mohl chápat vírou. Už sama prosba, kterou vyslovil, byla totálně nelogická. Ostatní učedníci si možná říkali, že se zbláznil, co to říká? Vždyť to je nějaká příšera. A ona říká – pojď? O to větší blbost je to, co chce udělat. Přece nejde chodit po vodě...

V Římanům Pavel říká: „A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, Bohu milé nebo přijatelné a dokonalé.“ (Ř 12,2) Proměna mysli nebude hned, je to proces, který je základem k tomu, abys postavil svůj život na Ježíši Kristu.

Dělat si čas na Pána

Jak stavět život na Ježíši? Jak žít v nadpřirozenou? Nepůjde to, pokud si na Pána neuděláš čas. Musíš si na Boha dělat čas, musíš dojít do bodu, kdy budeš chtít s Pánem chodit, budeš chtít o Pána slyšet více, budeš chtít, aby k tobě mluvil, aby byl středem tvého života. Slyšel jsem spoustu příběhů lidí, kteří se setkali s Kristem, dělají si na něj čas a díky tomu žijí v nadpřirozenou. To znamená, že nepřijde problém, naopak, přijde

jich víc. Díky proměňovanému myšlení však problémy řešíš jinak, cesta do nadpřirozena ti otevírá úplně jiný pohled, chodíš vírou.

Číst Bibli

Nadpřirozeno se také otevírá skrze čtení Božího slova. I když je to těžká kniha, ber ji jako Slovo Boží, začni čtením evangelií a uvidíš, že Duch Boží bude k tobě mluvit. Bůh je stejný včera i dnes a jedná stejně po celém světě. Nadpřirozené záznaky se nedějí jen v Africe, Jižní Americe, Iráku, ale i u nás. Pokud dovolíš, aby Boží Duch skrze tebe působil, pokud dovolíš, aby se ve tvém životě aktivovala víra, budeš zažívat stejné věci i ty.

Potřeba společenství

Ježíš je stejný, ale k času strávenému s ním budeš potřebovat i společenství, do kterého se zapojíš. Koronavirová krize to trošičku ztí-

žila, ale dnešní situace je přesně jako v tom vtipu, kdy ďábel říká Ježíši: „Zavřel jsem ti všechny kostely na světě.“ Pán Ježíš odpovídá: „A já jsem právě otevřel v každé domácnosti nový.“ Společenství věřících lze nalézt i dnes. Církev je třetí způsob, jak se setkávat s mocí Boží. Protože Bible říká: Kde se sejdou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.

Vrátíme-li se zpátky k ráji, jímž jsme začali, pak to, co bylo hříchem zrušeno, mohlo být obnoveno díky oběti Ježíše Krista... Od té doby i ty můžeš být „v něm“. Díky tomu máme k Bohu volnou cestu. V Ga 2,20 se píše: „A nyní život, který žiji v těle...“ Ne až na věčnosti, ale už tady mohu zažívat vztah s Bohem, žít v realitě nadpřirozena v Boží přítomnosti. Modlím se, aby ve tvém životě mohla působit Boží moc. Existuje jedno rčení: kdo zemře, než zemře, nezemře, když zemře. To je absolutní pravda. Ježíš Kristus chce i dnes nadpřirozeně jednat ve tvém životě. Chceš to i ty? Polož si otázku: Jak to se mnou vypadá? Mám čas na Boha, mám čas na Ježíše Krista, mám čas na obecenství s ním? Anebo jsou moje modlitby jen seznam proseb, které mi má Pán Bůh vyplnit? Adam s Bohem v ráji nediskutoval o seznamu přání, oni seděli spolu, povídali si, možná mluvili o tom, jak chutná jablko, banán, ananas, višně... Máš čas na vztah s Bohem? Pokud ne, zkus se dnes zastavit a čas si na něj udělat, přehodnot své priority. Bez toho se nepohneš dál.

*Pavel Bubík, zástupce biskupa
(přepis kázání z letošního DS,
zkráceno, upraveno)*

jejichž zodpovězení vede k aplikaci konkrétní biblické pravdy do běžného života.

Nový křesťan absolvuje své první kroky víry na setkáních jeden s jedním. Hlavním cílem však není vyučit člověka pouze základním biblickým pravdám, ale především začít učednický proces. Z toho důvodu pokaždé hledáme průvodce šitého na míru tak, aby mezi novým křesťanem a průvodcem mohl vzniknout přirozený vztah, přátelství, a tím i otevřenost. V takovém vztahu se otevírá možnost mluvit o čemkoli, co se týká života, a většinou se takovým způsobem spontánně otevřou témata, která nejsou ve vyučovací materiálech zmíněna buď vůbec, nebo jen okrajově. A přitom jsou pro duchovní růst úplně zásadní.

Ne vždy ale máme k dispozici opakovaně odzkoušené „profesionální“ průvodce, a proto většinou zapojujeme i „nováčky“, kteří někoho provádí poprvé. V tom případě jsou průběžně i tito průvodci vedeni k zodpovědné přípravě, konzultují s Hankou, jak se setkání vyvíjejí, s čím se setkali a s čím si nevěděli rady. Je to pak učednický proces a duchovní růst jak pro nového křesťana, tak i pro jeho průvodce, který se učí provádět někoho jiného.

*Petr Špok
pastor sboru AC Havířov*

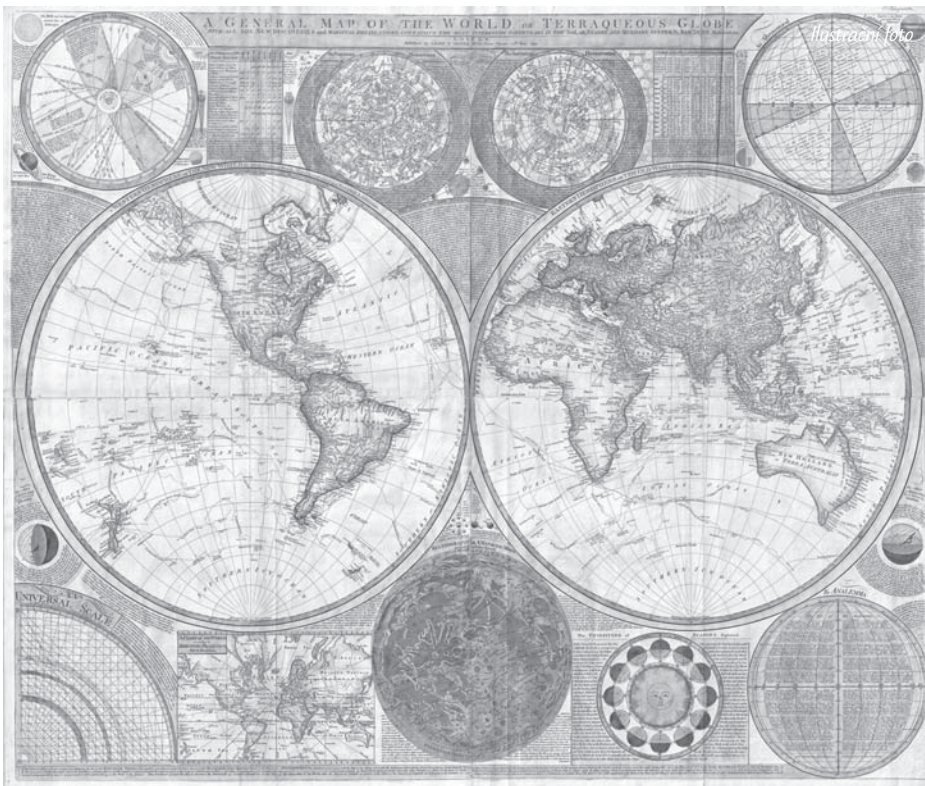
V našem sboru používáme Základy od Ericha Theise a potom si to šijeme „na míru“. Je to pak spíše taková domácí práce. Pokud se nám sejde více adeptů, volíme formu skupinky,

jinak se jedná o vyučování jeden na jednoho. Poslední dobou ale spíše vyčkáujeme, až se sejde určité množství lidí, ty potom před křtem hromadně vyučujeme. Pro službu vyučování po křtu jsme delegovali několik dalších vedoucích, kteří mají v sobě DNA sboru, a ti potom předávají naše učení nově pokřtěným. Tyto skupinky se rozvíjejí do určité fáze a pak je propojujeme se stávajícími skupinami a dochází k nějaké transformaci.

*Petr Rattay
zástupce biskupa
AC Břeclav*

Ilustrační foto

Objevovat objevené

„Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý at' dává pozor, jak na něm staví. **Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.** Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.“ (1K 3,9–15)

V roce 1996 jsem (coby jeden ze zástupců emeritního biskupa Rudka Bubika) dostal úkol napsat „konceptci rozvoje“ svého odboru. Tento zahrnoval oblast pastorační a vzdělávací v církvi. Jako jeden z úkolů do budoucna jsem si uložil také napsat teologické základy pro začátečníky.

Byla to totiž naše církev, která ještě v hluboké totalitě iniciovala překlad a následné pašování knihy *Základy křesťanského života*

od Dereka Prince, které jsou naprosto vynikající! (Znovu vyšly v roce 2006 ve vydavatelství Postilla.) Následně přibývaly další knižní tituly s tímto zaměřením a dnes jich mám ve své knihovně již celou řádku. Proč tedy dublovat práci, kterou vykonal již někdo jiný? Důvodů jsem postupně odkryl více:

Na základy Dereka Prince jsem jako svého času začínající křesťan nestačil. Četl jsem je obtížně po kouscích, ale byla to pro mě příliš „hutná strava“. Hlava to ještě trochu brala, ale cesta informace do srdce vypadala spíše na desetiletí nežli na jednotlivé roky. Když jsem si však později četl dílka mnohem stručnější a jednodušší od jiných zahraničních autorů, „něco“ mi scházelo. Teprve po desetiletích jsem si jasně uvědomil, co bylo to „něco“, co mi chybělo.

„Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1J 1,1–3) Apoštol Jan ve svém prvním dopise píše adresátům o věcech, které spolu s ostatními „viděl a jichž se jeho ruce dotýkaly“. Důležitost tohoto principu bratr Rudek často a rád demonstroval na historce, jejíž protagonisty znám osobně. Bratr Rudek kázal, jak je důle-

žitě si „věci ohmatat“, nejen o nich slyšet vyprávět. Po kázání k němu přistoupila mladá žena s dotazem: „Bratře, když je to tak důležité, mohla bych se k vám domů na týden nastěhovat, ať vidím, jak žije křesťanská rodina?“ Mírně Rudka uvedla do rozpaků. Přece jen, doma několik malých dětí, práce na šachtě, služba... Ale nakonec souhlasil. Dohodnuto, vykonáno. Po týdenním pobytu mladá dáma vydala Bohu svůj život a dnes mu úspěšně a požehnaně slouží již desítky let.

To je důvod, proč jsme společně s bratrem Rudkem a Alešem Francem napsali *První kroky*. Kniha se dá objednat v našem nakladatelství za vstřícnou cenu – aktuálně 50 Kč za kus.

S výše uvedenými skutečnostmi souvisí nejen citát z prvního dopisu apoštola Pavla do Korintu, uvedený v záhlaví, ale též následný úryvek z Janova evangelia: „*Vaše srdce at' se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.“* Řekne mu Tomáš: „*Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?*“ Ježíš mu odpověděl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“*“ (J 14,1–6)

Shrnuto, jedenáctý verš z prvního úryvku říká, že jediný možný základ je Kristus! V šestém verši druhého úryvku charakterizuje Ježíš sebe sama jako „cestu, pravdu i život“. Tedy, základ tvoří Kristus sám, a ten není statický. Je to cesta životem v pravdě. V *Prvních krocích* je řeč jak o Bohu, tak o obrácení se člověka ke Kristu, jsou probírány dary Ducha svatého atd. Všechny zmiňované skutečnosti byly v Rudkově životě viditelné po desítky let. Číst potom knihu, jejímž je hlavním autorem, není zdaleka jen teorie. Právě naopak! Jsou to dobře známé skutečnosti, jichž se můžeme „dotýkat“, i když v ruce držíme „jen knihu“.

Často lidé nad základy mávnou rukou. „Jsme přece již dál, potřebujeme hutnější stravu.“ Osobně jsem stále znovu nepřijemně překvapován skutečností, že křesťané opakovaně „objevují věci objevené“, pracně a bolestně získávají zkušenosti, které jsou k dispozici v několika málo knihách – česky, srozumitelně, jednoduše a stručně.

V době, kdy píšu tento článek, jsem se bavil se sestrou, která je letitou křesťankou pohybující se v letničně charismatickém prostředí. Zcela vážně se mnou diskutovala, zda „křesť Duchem a dary Ducha jsou opravdu tak důležité“...

Co dodat? Čtete si *První kroky*, vyučujte je, šiřte je!

Aleš Naurát
pastor sboru AC Olomouc 2
(redakčně zkráceno)

The Bible Project

Před několika lety jsem se snažil najít solidní zdroj informací pro biblické pozadí 1. knihy Samuelovy, kterou jsem zrovna četl. Mělo to ale háček, v tu chvíli jsem si nemohl dovolit sednout a věnovat čas podrobnějšímu studiu biblických komentářů, slovníků a úvodů. Udělal jsem

tedy to, co běžně nedělám, to jest, snažil se rychle najít něco na internetu. K mému údivu jsem našel kvalitní, kratoučké, ale dostatečně vypovídající video od tvůrců s názvem The Bible Project. Vůbec jsem tyto nadšenec neznal ani o nich neslyšel, takže jsem byl skeptický. Začal jsem tedy o tomto projektu vyhledávat více informací, zjišťovat něco o jeho pozadí i jeho tvůrcích a byl jsem mile překvapen. Zjistil jsem, že jejich knihovna videí i jiných zdrojů je bohatá a neustále roste a musím říct, že jsem si jejich tvorbu velice oblíbil a s radostí ji vyhledávám. Umí v sobě skloubit moderní zpracování špičkových animátorů a pozornou a důslednou interpreta-

The Bible Project je zdroj velmi vyváženého a kvalitního biblického učení, které využívá všechny současné poznatky k biblickému podhoubí i solidní teologický rámec. Kdysi, když jsem *The Bible project* ještě neznal, jsem byl vždy překvapen, když jsem narazil na jejich krátká videa, jak je mi jejich způsob vysvětlování blízký.

*Bohuslav Wojnar
pastor sboru AC KC Český Těšín*

ci Písma stylem, který není příliš akademický a strojený. Pravda, ne všechno je přeloženo do češtiny, ale i na tom se pracuje. Jejich kanál na youtube (www.youtube.com/TheBibleProject) obsahuje série videí věnovaných například přehledu biblických knih Starého a Nového Zákona, studiu klíčových pojmů, studiu biblických témat, sérii s názvem Moudrost, Tóra nebo například sérii Jak číst Bibli. Typickým znakem The Bible Projectu je snaha prezentovat Bibli jako jednotný příběh vrcholící v Kristu Ježíši. Videá trvají vždy něco kolem pěti minut (některá jsou již opatřena českými titulky) a komentář k nim čtou tvůrci projektu Tim Mackie a Jonathan Collins. Osobně si myslím, že jsou vkusným, moderním a kvalitním zdrojem pro každého, kdo se vážně zajímá o Bibli. Sám je občas používám v kázáních nebo je doporučuji kamarádům. Přeji Vám, ať je Vám tento nástroj užitečný, jako již mnoha dalším.

*David Chlebus,
vedoucí opavské stanice, AC KC Český Těšín*

Pokládání základů nového života

Základy jsou počátkem všeho – nejen dobré stavby, ale i funkční rodiny či každého jednotlivého života. A když už jsme u rodiny či života, začneme pěkně popořádku...

Všichni víme, že očekávané či vymodlené dítě představuje pozhánání pro manžel-

ství, potažmo pro celou rodinu. Už tím, že se za budoucího potomka modlíme a žehnáme mu, pokládáme dobré základy do jeho života. A když se pak narodí, máme možnost mu přidat díl lásky a trpělivosti třeba v těch okamžicích, kdy jsme jako matky ve tři hodiny ráno už poněkolkáté vzhůru a když zjistíme, že kojení není taková romantika, jak nám to vykreslují krásné a upravené blogerky.

Věk kojení však rychle uběhne a stavba života pokračuje. S ní přichází otázka: dáme děti do předškolního zařízení hned, jak je to možné, nebo vyčkáme co nejdéle, abychom s nimi mohli být doma? Zde samozřejmě musíme zvážit mnoho faktorů, včetně těch

Foto: Dušan Cupal, AC Břeclav

Učednická kurikula

Global University – série Růst ve službě

Seznam literatury týkající se křesťanského učednictví pro čtenáře Života v Kristu sestavil Milan Buban, ředitel VOŠMT. Jako nejvhodnější se mu jeví nabídka Global University, která drží teologickou linii klasického pentekostalismu, jež je blízká Apoštolské církvi.

Na tuto učednickou úroveň navazuje bakalářské a magisterské studium.

Křesťan, který projde sérií učebnic „Učednictví pro 21. století“ a deseti kurzy zaměřenými na růst ve službě, bude dobře poučeným uchazečem o bakalářské a magisterské studium na Global University.

Je samozřejmé, že moudrý pastor a učitel najde inspiraci a obohacení i v další literatuře, která je v seznamu také uvedena.

Global University – série Osobní růst

• Autor neuveden, 2008a. *Učednictví pro 21. století, 1. část: Začínáme* [online]. B. m.: Global University. ISBN 978-0-7617-1271-8.

• Autor neuveden, 2008b. *Učednictví pro 21. století, 2. část: Čelit výzvám* [online]. B. m.: Global University.

• Autor neuveden, 2008c. *Učednictví pro 21. století, 3. část: Jak způsobit změnu* [online]. B. m.: Global University. ISBN 978-0-7617-1308-1.

• HOWARD, Rick C. *Křesťanská zralost*. Přel. z: Christian maturity. Irving, Texas: ICI University, 1990, 185 s.

• WILLIAMS, Morris. *Modlitba a uctívání*. Přel. z: Prayer and Worship. Irving, Texas: ICI University, 1991, 170 s.

• DELGADO, José R. Silva. *Zodpovědný křesťan: Studie křesťanského správcovství*. Přel. z: Responsible Christian. Irving, Texas: ICI University, 1991, 252 s.

• SAWADOGO, Jean-Baptiste a MUNGER, Marcia A. *Království, moc a sláva: Přehled Nového zákona*. Přel. z: The Kingdom, the Power, and the Glory. Irving, Texas: ICI University, 1994, 251 s.

• HOWARD, Rick C. *Stany, chrámy a paláce: Přehled Starého zákona*. Přel. z: Tents, Temples, and Palaces. Irving, Texas: ICI University, 1987, 245 s.

• JOHNS, Dorothy L. *Rozumět Bibli*. Přel. z: Understanding the Bible. Irving, Texas: ICI University, 1985, 120 s.

• WOODWORTH, Floyd C. a DUNCAN, David D. *Úhelné kameny pravdy: Studium biblické doktríny*. Přel. z: Cornerstones of Truth. Irving, Texas: ICI University, 1994, 267 s.

• DUNCAN, David D. *Živý v Kristu: Studium o spasení*. Přel. z: Alive in Christ. Irving, Texas: ICI University, 1994, 287 s.

• FARRAND, William. *Rádce, Učitel a Průvodce: Studium o Duchu svatém*. Přel. z: Counselor, Teacher, and Guide. Irving, Texas: ICI University, 1993, 248 s.

• BRANDT, Robert L. *Duchovní dary*. Přel. z: Spiritual Gifts. Irving, Texas: ICI University, 1998, 196 s.

• DAVIS, Billie. *Lidé, úkoly a cíle: Studie křesťanského vůdcovství*. Přel. z: People, Tasks,

ekonomických. Nabízím však jedno důležité zamyšlení: dítě v tomto věku spí zhruba deset hodin denně. Pokud tráví ve škole celý den, tedy i „po o“, znamená to dalších osm hodin, kdy na něj nemáme prakticky žádný vliv. Do toho je potřeba nakoupit, uklidit, připravit jídlo, starat se o další sourozence...

Jak tedy opečovávat tu stavbu nového života v těchto klíčových okamžicích jeho vývoje? Jak být dítěti příkladem v období, kdy se nejvíce učí nápodobou, opakováním a sledováním? Zkusme se tedy v čase, který nám životní okolnosti dovolují trávit s rodinou, věnovat dětem na maximum. Mohou

nám pomáhat uklízet, chystat večeři... a my můžeme vhodně vyžít příležitosti a zrcadlit Boží charakter. Jestliže totiž milujeme Boha a neseme ovoce Ducha svatého ve svých životech, naše děti nás budou přirozeně napodobovat. Pak se nebudeme muset trápit výčitkami, jestli vedeme děti správně, jestli používáme správné materiály, jestli se modlíme dostatečně. Bůh nás zná, spolehneme se na něj. Tam, kde už více udělat nedokážeme, uvolněme místo Pánu. Jestliže se ale o naše děti od dvou, tří let budou starat „tety“, nevěřící příbuzní, vychovatelky a jestliže je vystavíme vlivu vrstevníků dříve, než se budou moci samy zodpovědně rozhodovat,

Křížovka

V tajence najdete základ základů.

Jedna z iniciál biskupa AC

U Pána je tisíc let jako...

Počet zvědů, kteří přinesli špatné zprávy

Intermezzo (např. uprostřed chvály)

Jinak vyjádřeno „ohromná moc“

Jména dvou Božích mužů: apoštol pohanů a první mučedník

and Goals. Irving, Texas: ICI University, 1997, 294 s.

Další

• BUBIK, Rudolf, Aleš FRANC a Aleš NAVRÁTIL, 2000. *První kroky*. 1. vyd. Albrechtice: Křesťanský život.

• COOK, Robert A, 1991. *Nyní, když jsem uvěřil*. Praha: Logos. ISBN 978-80-85335-08-8.

• GORDON, Bob a David FAROULY, nedatováno. *Základy křesťanského života*. Přel. Katarína BENŽOVÁ. Bratislava: Křesťanský život, Sovereign World Trust. ISBN 80-967226-1-1.

• HEDEGÅRD, David, 1946. *Životní otázky víry*. Přel. Josef ŠTIFTER. Praha: Křesťanské knihkupectví a nakladatelství.

• LEWIS, C. S, 1993. *K jádru křesťanství*. Přel. Šárka GRAUOVÁ. Praha: Návrat. ISBN 978-80-85495-19-5.

• MACDONALD, WILLIAM GRAHAM, nedatováno. *Pravé učednictví*.

• MOODY, D. L., nedatováno. *Požitek a prospěch pro zkoumatele Bible: úvahy a rady od D. L. Moodyho, evangelisty*. Praha, Londýnská 30: CASD.

• NEE, Watchman, 1970. *Výklad epistolů Římanům: 1. až 8. kapitola*. B. m.: Církev bratrská v Letovicích.

pak musíme počítat s tím, že materiál použitý na stavbu základů nemáme pod kontrolou. My si totiž vybíráme, kdo bude mít vliv na naše děti.

Snažme se proto, aby větší část vlivu vycházela od nás rodičů a zdravého místního křesťanského společenství. Protože přijde čas, kdy děti dospějí do zralosti a schopnosti učit se přijímat základy víry i jinak než pozorováním a napodobováním. Pak můžeme sáhnout po materiálech a knihách, které navazují na to, co jsme už my sami do jejich životů vložili.

Mirka Smetanová
vedoucí Odboru pro práci s dětmi v AC

Řešení na str. 17

Chápání vyučování základů víry v proměnách času

• NEE, Watchman, nedatováno. *Pravý křesťanský pracovník.*

• PRINCE, Derek, 2006. *Základy křesťanského života* [online]. Doubek: Postilla. ISBN 978-80-86442-37-2.

• SARDACZUK, Waldemar, 1990. *Být křesťanem, ano prosím – ale biblicky! Smysluplný život na základě jasných rozhodnutí.* Albrechtice: Křesťanský život. ISBN 978-80-7112-004-9.

• SHIBLEY, David a Larry LEA, 1992. *Teď, když patříš jemu: První kroky na cestě křesťana.* Přel. Zora TETIVOVÁ. Albrechtice: Křesťanský život. ISBN 978-80-7112-011-7.

• TARGOSZ, Lukáš, 2002a. *Poznej, služ, ved' = Rozvíjení učednictví: biblické vyučování základů křesťanské víry, principů učednictví a základů vůdcovství.* B. m.: Misijní společnost Život.

• TARGOSZ, Lukáš, 2002b. *Poznej, služ, ved' = Základy křesťanství: biblické vyučování základů křesťanské víry, principů učednictví a základů vůdcovství.* Albrechtice: Křesťanský život.

• TARGOSZ, Lukáš, 2003. *Poznej, služ, ved' = Výzvy vůdcovství: biblické vyučování základů křesťanské víry, principů učednictví a základů vůdcovství.* B. m.: Misijní společnost Život.

• THEIS, Erich, nedatováno. *Kroky do nového života.*: Křesťanský život.

Milan Buban
ředitel VOŠMT

Když jsem uvěřil, poslouchal jsem na kazetách základy víry. Už tehdy jsem cítil, že jde o něco mimořádně důležitého. Bylo mi řečeno, že základy určují rozsah a kvalitu stavby, která má být postavena. O to více jsem naslouchal.

Později jsem se setkal s trochu hlubším (teologičtější) přístupem a zjistil jsem, že některá nezpochybnitelná tvrzení zas tak úplně nezpochybnitelná nejsou. Není divu, když se v základech hovořilo i o otázkách poslední doby, na kterou je poměrně snadné mít více názorů, z nichž některé možná nejsou zcela mimo.

Mezi tím jsem si ale všiml ještě něčeho jiného, než bylo jen vyučování základních doktrín křesťanství. Ježíš totiž zcela jasně učil, že základem je samotný Ježíš. Stále více si nyní uvědomuji, jak zásadní je naše setkávání s ním a víra v něj. Na jakém základě vlastně může stát ten, kdo neuvěřil a nepoznal jeho lásku? Věříš, že Bůh miloval svět, ale nechápeš, že miluje tebe? K čemu taková zpráva? V časech těžkostí, zkoušek a selhávání mě drží jen víra v jeho dobrotu, milost a všemohoucnost. Víra v to, jak jsem Ježíše dosud poznal.

Později jsem si také začal uvědomovat ještě další rozměr stavby základu. V Bibli je napsáno, že základem je samotný Ježíš. Stále více si nyní uvědomuji, jak zásadní je naše setkávání s ním a víra v něj. Na jakém základě vlastně může stát ten, kdo neuvěřil a nepoznal jeho lásku? Věříš, že Bůh miloval svět, ale nechápeš, že miluje tebe? K čemu taková zpráva? V časech těžkostí, zkoušek a selhávání mě drží jen víra v jeho dobrotu, milost a všemohoucnost. Víra v to, jak jsem Ježíše dosud poznal.

Zdravé a fundované vyučování základních doktrín je z mého pohledu stále nezbytné. Musíme se naučit chápat Bibli jako autoritu nad našimi názory a chováním. Budu-li ale znovu vyučovat základy, chci to dělat s větší pokorou a zralostí. Chci klást důraz na vztah s Bohem a vyvarovat se laciných

odpovědí, které mohou lidem základ značně podkopat. Nebudu jim říkat, že k nám Bible spadla z nebe a že nenajdete žádnou jinou variantu čtení či překladu. Nebudu ohnivě tvrdit, že je ve všem naprosto jednoduchá a jako církev v ní máme na všechno jasnou odpověď. Je to laciné a každý nový věřící časem uvidí stejně jako já, že to není pravda. Budu se snažit předat pravdu Bible, která se mi osvědčila v průběhu mnoha let, s jistou dávkou pokory v doktrinních otázkách,

Doklad

Ten největší z dokladů křesťanova základu v Božích očích každopádně je poslušnost. Bezvýhradně!

ale s o to větším důrazem na chápání jádra evangelia a na to, kdo Ježíš je. Tam není možné uhnout ani o kousek. On jediný je základem, na kterém můžeme stavět vírou a poslušností jeho přikázáním.

Věřím, že o tuto možnost nebyli lidé okradeni ani v dobách, kdy každému z nich neležela Bible na nočním stolku spolu se sešitkem základů víry. Přesto dokázali položit život za Ježíše, kterého, jak věřím, znali velmi osobním způsobem, a byli poslušní tomu málu, co si odnesli z nedělního kázání.

Pavel Harabus
pastor sboru AC Brno

K jistotě

Křesťan by se v životě měl obracet k jistotě, kterou je jen Ježíš.

Hledět vzhůru ne níž.

Foto: Dušan Cupal, AC Brno

Ptali jsme se...

Ilustrační foto

Jakým vyučováním základů jsi prošel/prošla? Pamatuješ si ještě, o jaké základy se jednalo?

Byla jsem vychovaná ve věřící rodině. Chodili jsme s rodiči do CB v Horní Suché. Základ pro víru jsem měla od mládí, kdy jsem měla možnost poznávat pravdu, která je v Kristu.

V 15 letech jsem začala chodit do mládeže. Slyšela jsem mnohá svědectví mladých lidí i dorostenců, jak se obrátili, jak začali svou cestu víry. Věděla jsem skrze Ducha svatého, že mi tento krok chybí, že budu muset přijít k Ježíši osobně, činit pokání a vyznat svou víru. Ten krok jsem učinila v 17 letech na jedné evangelizaci v Ostravě. V 37 letech jsem přešla do AC, když v Karvině vznikal nový sbor. Byla to pro mě nová duchovní zkušenost. Prožila jsem tam křest Duchem svatým s darem jazyků. Sloužila jsem dětem, s loutkami a později jsem vedla i domácí skupinku. To vše bylo pro mě novou a osvěžující duchovní zkušeností. Během svého křesťanského života jsem absolvovala i další vzdělávací semináře a školy, např.: týdenní kurz pro práci s dětmi od Dětské misie „Jak učit biblickou hodinu“. Ve sboru AC Karviná jsme měli „Biblická sborová vyučování“ po dobu asi dvou let. Dále jsem absolvovala „Oblastní školu služby“ v Českém Těšíně.

Alena Borejová, AC Bohumín

V Ježíše jsem uvěřil prvního jarního dne roku 1992, kdy jsem se zúčastnil semináře před evangelizací s Erichem Theisem. Protože jsem od začátku toužil po křtu, hned druhý den po obrácení mi náš pastor Martin dal k prostudování *Kroky do nového života* právě od Ericha Theise. Byl jsem nadšený. Doslova jsem hltał pasáže o pokání, křtu, Duchu svatém, vzkříšení z mrtvých i věčném soudu. Ještě před obrácením jsem četl Bibli a Erichova publikace mi pomohla více porozumět některým úsekům. Mimochodem, pokřtěný ve vodě jsem byl deset dní po obrácení.

Po roce jsme s manželkou začali studovat biblický modulární program *Covenant College* Misijní školy M. L. Zinzendorfa v Liber-

ci. Prvním modulem byly Křesťanské základy vycházející z Listu Hebrejům 6,1–2. Zde se sice píše, abychom základy nekladli znovu, ale pro vyučování obrácených je dobré poznat základy více do hloubky. Jednotlivé kapitoly byly postaveny podle zmíněné pasáže – Pokání z mrtvých skutků, Víra v Boha, Učení o křtech – křest ve vodě a křest v Duchu svatém, Vzkládání rukou, Vzkříšení mrtvých a Věčný soud. Studium tohoto modulu nám pochopitelně trvalo výrazně déle. © Ovšem nadšený jsem byl podobně, jako rok předtím.

K tomu všemu sice došlo před 27 až 28 lety, přesto chci stavět na základech stále. V den mého obrácení na nás vyučující apeloval, abychom neměli na této straně nebe ani jeden den bez četby a studia Bible. Vzal jsem to za své. Pokud si dobře pamatuji, stalo se za ty roky asi jen dvakrát, že bych prožil den bez četby Bible.

Miroslav Vencl
AC Varnsdorf

Již od dětství jsem byl spojený v církvi, a díky tomu jsem slyšel mnoho zamyšlení, kázání, vyučování a rozhovorů, které mě ovlivňovaly a formovaly. Prvním uceleným vyučováním jsem prošel před křtem a vzpomínám si, že jsem se o tom, jak tohle vyučování „vzniklo“, bavil s mým tehdejším pastorem Jiřím Pospíšilem. Jirka mi říkal, že dlouhou dobu hledali, co jsou ty „nejdůležitější oblasti“, které by bylo dobré s lidmi projít. Rozhodli se hledat v Bibli a našli text v listu Židům, který poté použili jako vzor. „*Proto opustíme počáteční učení o Kristu a nesme se k zralosti; nekladme znovu základy z pokání z mrtvých skutků a z víry v Boha, z učení o křtech, o vzkládání rukou, o vzkříšení mrtvých a o věčném soudu.*“ (Žd 6,1–2 ČSP)

Prakticky

A teď ještě prakticky...
Máme jednu provždycky, bez ohledu na poměry vyrůst z hříchu nedůvěry a brát věci tak, jak jsou, třeba s slzou za řasou.

Na základě tohoto textu se vypracovalo sedm oblastí, jako učení o Kristu, pokání, víře... Vyučování bylo zpracované jak pro toho, kdo vedl (byly tam různé zajímavosti a poznámky „navíc“), tak pro toho, kdo se učil, a to ve formě pracovních listů (doplňovala se klíčová slova s prostorem pro poznámky). Během vyučování jsme o věcech diskutovali, společně se dívali do Bible a obvykle začínali i končili modlitbou. Většinou vyučování probíhalo v malé skupince nebo ve formě jeden na jednoho. Na závěr bych rád řekl, že nenahraditelnou roli v mém životě měla a má Bible, církev a osobní čas s Bohem.

Josef Kohoutek, AC Vyškov

Základy křesťanské víry

Ježíš, kříž a spasení,
na tom se nic nezmění,
potom ještě pokání,
vlastních hříchů vyznání,
Duchem svatým naplnění
a přijetí odpuštění.

A ostatní rozdíly
nejsou, aby stínily,
jsou barevné podání
různých stupňů poznání,
a to, že se „církev“ dělí,
není nic, proč bychom měli
nemít lásku Kristovu
a jít spolu k domovu.

Kdo naruší základy
nebo přidá náhrady,
je na cestě falešné.

Rozhodně ne společně.

Uvěřila jsem v době po převratu, kdy k nám přijeli misionáři z Ameriky a Švédska. Začala jsem docházet na jejich bohoslužby. Bylo to pro mě velice požehnané a krásné období.

Přišla jsem k Pánu hodně rozbitá a s nadšením jsem přijímala Boží lásku. Hlavním obsahem bohoslužeb bylo čisté evangelium a potom služba, evangelizace. Bůh mě zachránil a povolal kázat evangelium. Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Byli jsme všichni nadšení.

Později jsem byla vděčná za hlubší vyučování v Apoštolské církvi, v AC Brno, kde byl pastorem František Apetauer. To mi hodně pomohlo v růstu a upevnění základů v Pánu. Také vnitřní uzdravování, kterým teď procházím, je moc důležité a nezbytné.

Eva Puklová, AC Brno

Někdy to trvá

(rozhovor s Michalem Apetauerem, pastorem sboru AC CityHouse Brno)

Michale, CityHouse je mladý sbor, plný mladých lidí... Nás zajímá, jak s nimi po obrácení pracujete.

Především bych řekl, že když přijde nový člověk v neděli na bohoslužbu, často trvá ještě nějakou dobu, než se rozhodne nechat se pokřtít. Pro nás je vodní křest dělicí čarou. Ono totiž to, když člověk zvedne ruku na výzvu po kázání, ještě nemusí nic znamenat. Je to jen první krok na cestě a lidi vždy povzbuzujeme, aby šli dál a potvrdili svou víru i veřejně. Má-li to být veřejné, člověk si opravdu rozmyslí, jestli do toho jít. U nás také každý člověk před křtem musí natočit své svědectví na video, které potom v neděli pustíme. Je to taková oslava plná silných příběhů. Na začátku to trvá, než se člověk ke křtu odhodlá a doroste, někdy klidně i přes rok. Pro hledající lidi, kteří se objeví na bohoslužbě, máme potom domácí skupiny, kde můžou nadále budovat hlubší vztahy s lidmi i s Bohem. Je tam bezpečné prostředí a člověk může jít více do hloubky. Jinak k těm mladým lidem... Díky Bohu máme v CityHousu i dost rodin a už i nějaké ty padesátníky. ☺

Jak se jim tedy po obrácení věnujete?

Ke křtu máme připraveno vyučování. Začátku bylo sedmidílné, jenomže ve velkém městě to lidé lajdají, a když přijdou ze sedmi setkání jen na čtyři, není z toho takový užitek, jaký by měl být. Vyučování jsme zhustili do čtyř setkání a vyžadujeme, aby se člověk zúčastnil alespoň tří z nich. Jinak ho ke křtu nepustíme, samozřejmě pokud není v nějaké speciální životní situaci. Na konci toho vyučování s lidmi mluvíme o jejich angažovanosti ve sboru. U nás se člověk křtem stává automaticky i členem sboru. Tak to pravděpodobně bylo i v první církvi, kde se na jednom místě ve Skutcích specificky píše, že se lidé nechali pokřtít a pak se přidali k církvi. Vedeme s nimi dlouhý rozhovor, zjišťujeme, jestli se opravdu chtějí nechat pokřtít. Pokud ano, pak probíráme, co přesně to pro ně znamená, a rovnou mluvíme i o jejich zapojení i investicích do sboru, o jejich službě atd.

Podle čeho vyučujete?

Používáte nějaké materiály, popř. jaké?

Nepracujeme s žádnou „oficiální“ příručkou, vytvořili jsme si svou vlastní. První díl je o Bohu Otci, Ježíši, Duchu svatém a evangeliu, druhý díl je celý o Bibli, nejenom z hlediska obsahu, ale i z pohledu „proč Bible“ (dnešní lidé si hodně kladou otázky Proč? Proč by něco měli dělat, proč by měli číst zrovna Bibli...). Trojka je o hříchu, o milosti a o principu nového života s Bohem. A protože jsme církvi hodně mladých lidí, třetí díl vyučování se věnuje i otázce čistoty, zejména sexuální. Museli jsme si to vyučování přizpůsobit svým potřebám. Čtyřka je o církvi, proč je církev důležitá, o CityHousu, o našich hodnotách. Jsou to oblasti, ve kterých člověk musí mít jasno ještě před křtem. Po tomto kurzu se lidé rozhodují, zda křest chtějí, nebo ne. Zajímavé je, že jsme měli i lidi, kteří ten kurz absolvovali dvakrát, a jeden člověk dokonce třikrát, aby měl opravdovou jistotu, že se chce nechat pokřtít ve vodě.

Máte po křtu nějaké následné vyučování?

Míváme občas nějaké kurzy, ale v podstatě je každý začleněn do domácí skupiny, která reflektuje i nedělní kázání. Kážeme v sériích, jedno téma, jeden měsíc. Těmi sériemi sbor formujeme a směřujeme. Snažíme se, aby byly teologicky i prakticky vyvážené, aby sbor mohl zdravě růst. Domácí skupina

v tom hodně pomáhá. Občas máme kurzy i nad tento rámec.

V rámci sboru máme ještě „uzavřenější“ jádro, do kterého bereme lidi, u nichž vidíme, že se vnitřně ztotožňují s tím, kým jsme a co děláme, a kteří dobrovolně nezůstávají na okraji. Někteří lidé se totiž stávají členy, ale udělají jen to minimum, nebo na víc nemají čas, v neděli chodí, občas přijdou na domácí skupinu... Pro ty angažovanější organizujeme jednou za měsíc setkání, na která zveme i zajímavé hosty.

Kolik lidí jste za poslední rok pokřtili?

Pokřtili jsme třicet lidí a spousta dalších k tomu postupně dozrává. Každou neděli ve sboru bývá tak čtyřicet hledajících lidí.

Nerekrutují se vám převážně z řad studentů, kteří se po studiích zase odstěhují, odjedou domů?

Ani ne. Spíše jsou to Brňáci. Nejlepší funguje, když lidé zvou do církve své kamarády. V našem prostředí tomu asi nikdy ani nebude jinak. Většinou přijdou pozvaní kamarádi našich členů. Ale protože jsme ve velkém městě, máme i lidi, kteří si nás najdou na internetu – hledají směr pro svůj život nebo nějakou církev, poslouchají podcasty, trvá jim měsíce, než přijdou, ale když přijdou, většinou už zůstanou. První člověk, kterého jsme v CityHousu pokřtili, byla holka, která hledala církev na internetu asi rok a půl. Vybírala podle webovek, protože dělala marketing. Když se na web stránky církve podívala, hned věděla, že když ty webovky vypadají tak...

Tak bude vypadat i sbor...

Přesně. A že takovou církev nechce. Dělala v marketingu a věděla, jak to funguje. Kéž by to bylo jinak. Ale pak narazila na nás ☺, přišla, obrátila se a nechala se pokřtít. Je to jako při misiích – když kážete evangelium, musíte mluvit jazykem místních – no a jazyk naší společnosti je občas i vizuální. Jak říká apoštol Pavel: „Všem jsem se stal vším, abych získal alespoň některé...“

Michale, děkujeme ti za rozhovor.

–j+ib–

MESIÁŠ PODLE MATOUŠE

ČLOVĚK MESIÁŠ BŮH

Co mi ještě schází?

ká stokrát více a obdrží za dědictví věčný život. Mnozí první pak budou poslední a poslední první.“ (Mt 19,13–30)

Možná si řeknete, že se vás dnešní slovo netýká: „Copak jsem nějaký boháč? O tom člověku je psáno, že byl velmi bohatý, a mezi tyto lidi já nepatřím.“ Definice bohatství ovšem zní: bohatý člověk má o trochu víc, než mám já.

Dobře si pamatuji, jak jsem počátkem devadesátých let pravidelně jezdil starou škodovkou do Bruselu a jak jsem se cítil jako chudý příbuzný... Po návratu z Afriky jsem si uvědomil, že pro tamní obyvatele jsem boháčem. V celosvětovém měřítku jsme opravdu bohatí, patříme k šesti procentům nejbohatších lidí na světě. Byl jsem na místech, kde je chudoba na každém kroku. Vážím si toho, co máme.

„Tehdy k němu přinesli malé děti, aby na ně vkládal ruce a modlil se, ale učedníci je okřikovali. Ježíš však řekl: ‚Nechte děti a nebraňte jim přicházet ke mně – vždyť právě takovým patří nebeské království!‘ Vkládal tedy na ně ruce a pak odešel. Vtom k němu přišel jeden muž s otázkou: ‚Mistře, co dobrého mám udělat, abych měl věčný život?‘ On mu však řekl: ‚Proč se mě vyptáváš na dobro? Jen Jediný je dobrý. Chceš-li ale vejít do života, dodržuj přikázání.‘ ‚A která?‘ zeptal se. Ježíš odpověděl: ‚Nezabíjej, necizolož, nekraď, nelži, cti otce i matku‘ a ‚miluj svého bližního jako sám sebe.‘ ‚To všechno dodržují,‘ řekl mladík. ‚Co mi ještě schází?‘ Ježíš odpověděl: ‚Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek, rozdej ho chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď a následuj mě.‘ Když to ten mladík uslyšel, smutně odešel. Měl totiž mnoho majetku. Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: ‚Amen, říkám vám, pro boháče je nesnadné vstoupit do nebeského království. A říkám vám znovu: To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.‘ Když to učedníci uslyšeli, byli naprosto ohromeni. ‚Kdo tedy může být spasen?‘ ptali se. Ježíš se na ně podíval a řekl: ‚U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.‘ ‚Podívej se,‘ ozval se Petr, ‚my jsme všechno opustili a šli za tebou. Co bude s námi?‘ Ježíš odpověděl: ‚Amen, říkám vám, kteří jste mě následovali, že při znovuzrození světa, až se Syn člověka posadí na trůnu své slávy, budete i vy sedět na dvanácti trůnech a budete soudit dvanáct pokolení Izraele. A každý, kdo pro mě jméno opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole, zís-

dý, vlivný, úspěšný, velmi bohatý (tudíž požehnaný od Boha, jak se tehdy věřilo) muž. Učedníci ihned zapomněli, že Ježíš má napilno. Rychle jej přivedli k Ježíši, samozřejmě – vždyť je to taková skvělá příležitost – takový významný člověk se zajímá o Ježíše! To by bylo, kdyby se on stal učedníkem. Psali by o tom i v Jerusalem Post. ☺ Ježíš však tuto skvělou příležitost „propásl“. On toho mladého, úspěšného člověka nechal odejít, poníženého jako zpráskaného psa, a to učedníky pořádně šokovalo. O co tady jde? Co nám to zase Matouš mezi řádky naznačuje?

Čím můžeme jako církev bránit mladým lidem přijít k Ježíši?

Od našeho vedoucího mládeže jsem se dozvěděl, že nejzranitelnější věk, kdy mladí lidé odcházejí od Boha, je v době přechodu ze základní na střední školu, je to i doba přechodu z dorostu na mládež. Mnozí mladí lidé se v tomto okamžiku zamotají ve svém životě a ztratí se. Otázkou je, zda těmto mladým lidem pomáháme, aby zůstali, nebo jim bráníme v tom, aby přišli k Ježíši ještě blíže.

Co vidí mladí pod pojmem církev? Problém je, když jim místo Ježíše ukážeme studené, nefunkční, hašteřivé, pyšné a pokrytecké náboženství – to málokterý mladý člověk „rozchodí“. Nebo naopak, fanatické, nedovzdělané, arogantní a irelevantní náboženství plné silných velikášských slov o velkých věcech a zázracích, které neexistují, principech, které nejsou biblické a ani rozumné. Anebo ještě jinak, ukážeme jim tvář církve, která je podlézavá a tváří se jako děsně cool, ale ve skutečnosti je to spíše jen snaha napodobit principy, na kterých běží tento svět – být mladým člověkem, tak se mi zvedá žaludek.

Ježíš vždycky kázal zákon pyšným a milost pokorným.

V tomto díle Matouše nejde o to, kolik toho musíme mít, abychom byli bohatí, ale jaký máme vztah k tomu, co je nám drahé – zda si to držíme na prsou a bojujeme o to, nebo jsme ochotni se čehokoli vzdát, když o to Ježíš požádá.

Matouš dává do souvislosti dvě skupiny lidí. Z pohledu tehdejší společnosti to byly skupiny lidí, kteří byli na přesně opačných pólech společenského postavení. Z minulého dílu víme, že se Ježíš chystal odejít směrem k Jeruzalému a učedníci cítili, že se chystá něco důležitého. Chtěli proto, aby Ježíše nikdo nezdržoval. Vytvořil se hlučný hlouček dětí a rodičů a vypadalo to na dlouho. Víme, jak Ježíš reagoval na jejich snahu – nebraňte dětem. Najednou se na scéně objevil mla-

Na YouTube před časem bylo video mladého kluka rozzlobeného na církev, jehož poselstvím bylo, že miluje Ježíše, ale nenávidí církev. Video za pár dnů zhlédlo několik milionů lidí. Po kritice to změnil – že nenávidí náboženství, ale jednoduše tím chtěl říct, že Ježíš a jeho poselství je v pořádku, ale vydržet v církvi pro mladého člověka není lehké. Měli bychom se nad tím zamyslet.

Co můžeme udělat, abychom naopak pomohli mladým lidem k Ježíši?

Mladí lidé potřebují vidět autentického, nefalšovaného, biblického, o skutečnost opřeného Ježíše, a ne lidské báje a zkaz-

ky. Mesiáš a Pán, plný moci a slávy, který nikdy nikomu nepodlézal, nebude podlézat ani mladým lidem, ale i jim nabídne své Království, svou vládu. Buď ji přijmou, nebo ne. Když ji přijmou, budou vědět, že to bylo jejich rozhodnutí, a ne nějaká mediální masáž a manipulace. Budou mít jistotu, že na nic nenaletěli, ale že se po zralé úvaze rozhodli. A tak to má být. Jsem rád, že jsme se v našem sboru rozhodli kázat evangelium tímto způsobem. Nezakrývat, nezatajovat, všelijak neměnit a nepodbízet se. Jednoduše říct lidem, že je zde Kristus, před kterým se jednou skloní každé koleno, a blahoslavení a šťastní jsou ti, kteří to učiní už nyní, protože ti vstoupí do života věčného. Sklonit se až na posledním soudu je příliš pozdě.

Náš mladý muž však neměl problém přijít k Ježíši

Doposud jsme mluvili o tom, co nebo kdo brání dětem a mladým lidem, aby přišli k Ježíši a zůstali v Božím království. Matouš pokračuje příběhem o mladém muži, který neměl problém k Ježíši přijít. Měl však problém u něj zůstat. A přitom si lidé mysleli, že Ježíš má štěstí, že se o něj zajímá zrovna tento talentovaný, chytrý, vzdělaný a především bohatý, mladý a úspěšný člověk. Učedníci, kteří dětem (tém málo důležitým osobám) bránili obtěžovat Ježíše, jsou nyní fascinováni tím, jak skvělý kandidát se hlásí do Království Božího. A i když byl už Ježíš na odchodu, rychle změnili plány, aby umožnili Ježíši se s tímto skvělým člověkem setkat. Nato přišel šok: Ježíš nechal toho člověka odejít jako „spráskaného psa se stáhnutým ocasem mezi nohama“ (jak to nazval NZ biblista R. T. France) a učedníci tím byli naprosto ohromeni. Byli z toho naprosto vedle, v šoku.

Vždy jsme nadšení, když se někdo slavný začne zajímat o Ježíše. Jsme dokonce ochotní přimhouřit oko nad tím, co dělá a jak žije, hlavně že se hlásí k Ježíši. „Slyšeli jste, že herec Denzel Washington je znovuzrozený křesťan? A že Tolkien byl také křesťan? A také Tom Hanks a Chuck Norris?“ Nebo v oblasti byznysu, že majitel amerického obchodního řetězce Walmart je upřímný křesťan?

To je co? Ježíš má kliku, že se k němu hlásí takoví úžasní lidé, že? Ale Ježíš není tím šťastlivcem, kterého si všimli ti slavní a bohatí lidé. To oni mají „kliku“, že si Ježíš všimnul jich a dal jim svoji milost! Kdybychom opravdu měli možnost vidět, kým Ježíš skutečně je, byli bychom naopak fascinováni tím, že Ježíš se k těmto lidem sklonil. A ne opačně.

Kým je pro tebe Ježíš?

Pro našeho mladého člověka byl Ježíš skvělým učitelem, mistrem, který mu uměl

nejlepším způsobem vyložit Tóru a říct mnoho moudrých věcí do života. Možná očekával, že mu Ježíš obohatí jeho už tak dost pestrý život. Lukáš o něm dokonce píše, že to byl jeden z předních mužů, tudíž měl moc a politický vliv. Navíc zřejmě patřil k obdivované farizejské straně, která znala Tóru nejvíc. Ten mladík vnímal, že mu něco schází, že se musí v jeho životě něco stát, protože při tom všem, co měl, neměl jistotu, že bude spasen, že bude mít, v židovském pojetí, podíl na mesiánském království v den příchodu Mesiáše.

Ten mladý a bohatý člověk byl pečlivý sběratel všeho důležitého v životě. Myslel si, že Ježíš mu pomůže přidat do jeho impozantního seznamu to, co mu ještě schází. Takovou tu třešinku na dortu. Jsou mnozí lidé, kteří se chtějí ujistit, že nic, co je důležité, co mohli prožít, shromáždit a zažít, nepropásli. Mnozí lidé přistupují ke křesťanství jako k něčemu, co obohatí jejich život, co dodá jejich životu dobrodružnou složku. A mnohé evangelizační materiály jdou tímto směrem: „Jestli chceš prožít naplno svůj život, jestli chceš poznat Boží plán pro svůj život, jestli chceš poznat, jak úžasné věci pro tebe Bůh připravil, pak vydej svůj život Ježíši.“

A Ježíš – ten Ježíš, který o dětech jen tak řekl, že jim patří nebeské království, řekl tomuto významnému člověku, že má dodržovat přikázání: „Proč se mě vyptáváš na dobro? Jen Jediný je dobrý. Chceš-li ale vejít do života, dodržuj přikázání.“ Zeptal se Ježíše: „A která?“ A my bychom čekali, že mu dá nějaké hluboké duchovní přikázání, které shrnuje všechno, ale Ježíš jen stroze vyjmenuvává: „Nezabíjej, necizolož, nekrad, nelži...“ Proč na něj Ježíš vyrukoval s přikázáními? Zamýšleli jste se někdy nad tím? Copak

nejíme spaseni z milosti? Není to tak, že Ježíš kázal jiným způsobem než později Pavel, který zdůrazňoval pouze milost a podobné věci?

Ray Comfort, známý evangelista dnešní doby, řekl, že Ježíš vždycky kázal zákon pyšným a milost pokorným. Když přišel k Ježíši zkroušený člověk, který neměl ani odvahu zvednout oči k nebi: „Bože, buď milostiv mne hříšnému. Já vím, že nemohu ani pomyslet na tvou svatost,“ odešel ospravedlněn. Pyšným a pokryteckým lidem, kteří si myslí, že mají všech pět „Pé“ pohromadě,

Modlou je cokoliv, na co jsme nezdravě fixovaní.

kterí vědí, jak žít život, aby si jich lidé vážili, Ježíš radí, aby dodržovali přikázání.

„Pro Hospodina je ohavností každý povýšenec, zcela jistě nezůstane bez trestu.“ (Př 16,5) Když je o něčem řečeno, že to je ohavností pro Boha, je dobré si toho všimnout. Povýšené srdce je přímou výzvou pro Boha, aby je ponížil. Když je naše srdce pozvednuté nad ostatní, buď nad ty, kterým se daří méně než nám, nebo se pohrdavě nebo závistivě díváme na ty, kterým se naopak daří více než nám, přímo provokujeme Boha, kterému se hnuší každý povýšenec. Dokonce čteme, že tento člověk zcela jistě nezůstane bez trestu, a to je hrozné slovo.

Ježíš mu zacitoval téměř všechna horizontální přikázání (týkající se vztahu k jiným lidem) i shrnutí z Levitiky ohledně postoje k bližnímu – kromě posledního desátého přikázání, které je o žádostivosti. Martin Luther řekl: „Toto poslední přikázání není naměřováno vůči nějakým ničemníkům, ale přesně vůči těm nejslušnějším, vůči těm, kteří si zakládají na tom, že jsou upřímní a ctnost-

„Chlapi! Tak mi ta Jehla konečně tím velbloudem prošla!“

ní, protože neporušili žádné z těch předchozích přikázání.“ Zde se nejedná o to, co jsme udělali nebo neudělali, ale o postoje srdce. Tak jak to Luther přesně rozeznal, toto přikázání nás více než kterékoliv předešlé uvědomuje z toho, že jsme hříšníci: „Činí tak z velké Boží milosti, protože nám ukazuje na potřebu Spasitele.“ Když si myslíme, že máme vše „v cajku“, má nás poslední přikázání přivést před Boží trůn, abychom volali o Boží milost. Toto přikázání dostává na kolena i ty, kteří se cítí velmi spravedliví a svatí. Najednou poznávám, jak se Bůh dívá na moje vnitřní postoje a touhy, a to mě staví do správného světla.

Mnozí lidé přistupují ke křesťanství jako k něčemu, co obohatí jejich život, co dodá jejich životu dobrodružnou složku.

Žádostivost, závist, touha nejsou to, co děláme, ale po čem toužíme, co plánujeme, čím se zaměstnává naše mysl, co je náš sen. Z mnoha ohledů je toto přikázání pojitkem všech ostatních, protože všechno hříšné a špatné, jak říká 1J 2,16, pramení z žádosti těla, žádosti očí a pýchy života. „*Umrťte tedy své údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou.*“ (Ko 3,5) Když se držím věci nezdravým způsobem, když se fixuji na lidi, věci, na cokoli, když hledím žádostivě, abych měl další a další věci – je to modloslužba. To desáté přikázání nás vrací k prvním dvěma. K tomu, kým je pro nás Bůh a zda máme někoho nebo něco jako modlu vedle Boha, místo Boha nebo mezi Bohem a námi jako prostředníka.

Mark Driscoll říká o modloslužbě, že je to dobrá věc, která se nám však stala bohem. Je to dobrá věc, ovšem na místě, které jí nenáležejí. Mezi tebou a Bohem je prostor jen pro jedinou osobu – pro Syna Božího, Mesiáše. Cokoli jiného je modla – majetek, vliv, učení, světonázor, nějaký svatý, předmět, obraz... Cokoli.

S každým z nás Bůh jedná odlišně. Se mnou Bůh jednal už v mládí. Chvilí mi nechal věci, které mi byly drahé, ale které se dostaly mezi mě a Boha. Nechal mě i tehdy, kdy jsem se modlil za úspěch v těch věcech, kdy jsem je přijímal jako požehnání. A pak mi na ně jednoduše sáhnul. Ne, že by mi je sám vzal, ale vyzval mě, abych se jich zbavil. Zdá se mi, že když upřímně chodíme s Bohem a máme něco, co si hřejeme na srdci, přijde den, kdy Pán řekne: „Dej mi to.“ Pokud mu důvěřujeme, dáme mu to do rukou. I David musel vložit do Božích rukou celé své království. Když utíkal z Jeruzaléma, vzali kněží archu smlouvy: „Patří Davidovi, on je pravý král.“ David

se zastavil a řekl jim: „Co tady děláte? Běžte zpátky do Jeruzaléma. Když bude Bůh chtít, vrátím se zpátky. A když rozhodne, že ne, je to jeho věc.“ David byl králem Izraele, člověkem podle Božího srdce, a to všechno, kým byl a čím byl, položil do Božích rukou: „Udělej s tím, co chceš.“

Asi netřeba mluvit dlouze o Abrahamovi: Veškerá zaslíbení, požehnání, naděje, budoucnost i poznání Boha byly v jedné jediné osobě – Izákovi. A jednoho dne řekne Bůh: „Abrahame, dej mi Izáka.“ Pokračování příběhu dobře známe.

Cokoli, co se dostane mezi Boha a tebe, je modla! Bohatství nemusí být pouze pení-

ze. Pokud máš dluhy, jsi také bohatý – banka nepůjčí nikomu, kdo není bohatý. Peníze však často určují náš život. Za dobu, co jsem pastorem, jsem poznal, že za mnohými problémy, ať v duchovním životě lidí, v manželství, nebo jiných věcech, stojí peníze. Peníze jsou rozbuškou, která zničí všechno. Nemusí se jednat o velké peníze, jde o nezdravou fixaci na ně, pokud k nim vzhlížíme jako k prostředníku našeho bezpečí. „*Neboť kořenem všeho zlého je láska k penězům; a někteří, kdo se po nich pachtí, zbloudili od víry a způsobili si mnoho bolestí.*“ (1Tm 6,10) Modlou je cokoli, na co jsme nezdravě fixovaní. Vše, co máme, máme mít na dlani, a když Pán bude chtít, má mít právo si to vzít. To se týká všeho, těch nejdrahocennějších vtaňů, i našich dětí.

Velbloud a ucho jehly

Jak to, že Ježíš nechá toho mladého člověka jít? Co když skončí v zahynutí? Copak Ježíši nezáleží na jeho věčném životě? Ano, záleží! Jeden z evangelistů dokonce píše, že Ježíš na něj pohleděl a velice si jej zamiloval. Pokud chcete pochopit, co se zde stalo, musíte přijmout, že Ježíš toho mladého bohatého člověka miloval víc, než vy milujete své děti.

Učedníci byli ohromeni. Jak je možné, že o těch, co si mysleli, že to mají nejsnadnější, Ježíš říká, že to mají nejtěžší? Židé měli utkvělou představu, že bohatství a úspěch je známkou Božího požehnání. Vycházeli ze stejných slov, ze kterých vycházejí zastánci moderního hnutí prosperity. A Ježíš jim to všechno postavil na hlavu.

Augustin byl takovým mladým bohatým člověkem, než se obrátil. Věděl něco o síle peněz, moci a rozkoše. Když se obrátil, řekl: „Je velice těžké být spasen, když máme bohatství, a je nemožné být spasen, když ho milujeme.“ I když s Augustinem v mnoha věcech nemůžeme souhlasit, toto řekl výstižně.

Ježíš zde používá humorné, ale děsivé přirovnání, že je snadnější, aby velbloud prošel uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království. Na toto rčení jsou mnohé názory. Někteří mluví o jeruzalémské bráně pro chudé, kudy velbloud prošel velmi stěží. Další to vykládají jehlou a nití z velbloudí srsti, která je hrubá. Problém je, že v Jeruzalémě taková brána neexistovala, stejně jako neexistovala nit zvaná velbloud. ☺ Jednoduše zde Ježíš použil příměr, že je nemožné nacpat obrovského velblouda, největší zvíře, které bylo možné tehdy v Izraeli spatřit, do malinké díry v jehle. Evangelista Marek používá slovo pro jehlu, která sloužila pro šití oblečení, a Lukáš, lékař, jehlu pro šití ran – ano, už tehdy se sešivaly rány. I tento detail dokazuje, že se hovoří o obyčejné jehle. Babylonský talmud používá podobné rčení, jen místo velblouda používá slona. Poin-ta tohoto rčení je tudíž jasná: Není to lidsky možné! Pokud člověk na věcech lpí, pokud si na nich zakládá, pokud miluje peníze, je lidsky nemožné dostat ho do Království. Musí se stát zázrak Boží.

Učedníci tím pádem začínají pochybovat o tom, zda vůbec někdo může být spasen. O to jde. Co je nemožné u člověka, je možné u Boha.

Bůh není dlužníkem žádného člověka

Jak máme chápat, že Ježíš toho člověka nechal odejít? Proč za ním neposlal nějakého učedníka, třeba Jidáše, který rozuměl penězům ☺, aby mu vysvětlil, že je tyto věci třeba chápat jinak? Klíč tkví ve větě: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“

Cokoli, co se dostane mezi Boha a tebe, je modla!

Hovoříme-li s někým, víme, že danou věc lze vyjádřit různými způsoby – aby to bylo co nejvíce „stravitelné“, nebo tak, že se člověk zvedne a odejde. Proč Ježíš jednal právě tímto způsobem? Někdy máme pocit, že musíme udělat vše, abychom člověka nějak dotlačili k rozhodnutí pro Ježíše. Obzvláště, když se jedná o někoho, kdo je nám blízký, koho milujeme. Někdy přitom děláme věci, které nám nepřísluší, až tím evangelium degradujeme. Pokud sami nechápeme, jak cennou perlou a pokladem je Boží království, ne-

jsme schopni vidět, že nelze člověka zmanipulovat a dotlačit ho k rozhodnutí pro Krista. Co je u člověka nemožné, u Boha možné je. Spolehněme se na Boha, že to, co my nemůžeme, On může. Bůh má své způsoby a své časy. On dělá nemožné možným a my musíme důvěřovat.

Chci vás povzbudit: Když se modlíte za někoho, kdo vám je obzvlášť blízký, a zdá se vám, že už to nemá smysl, že jste udělali úplně všechno – už jste hrozili, prosili, povzbuzovali... Důvěřujte Bohu! Jedině Ježíš mohl vědět, jestli tomu odcházejícímu mladíkovi hrozí věčné zatracení v pekelných mukách. Neběžel za ním, protože dobře věděl, co je v dané chvíli správné. Někdy je prostě třeba daného člověka svěřit Bohu. Pokud stále tahá svá „bohatství“ s sebou a vy ho dotlačíte k nějakému rozhodnutí, může to být jen další mizérií v jeho životě.

Když se však pyšnému člověku, zakládajícímu si na svém vlivu, který jel na koni do Damasku, postavil do cesty Ježíš, položil všechno, co měl. V té chvíli se jeho život změnil od základů.

Jiný mladý člověk, Eliáš, orol pole a měl slušnou zemědělskou výbavu. Přišel k němu Eliáš, hodil na něj svůj plášť a povolal ho. Co řekl Eliáš? „Počkej, počkej, to není tak jednoduché...“ Ne. Eliáš na tom místě pluhu rozsekla, udělal z nich oheň a voly obětoval. Jak Saul z Tarsu, tak Eliáš i Augustin si při setkání s Ježíšem uvědomili, že nic na tomto světě nemá hodnotu, která by mohla být důležitější než jejich vztah s Pánem.

Mladý člověk z našeho příběhu to možná později také pochopil. Nyní sice odešel smutný, ale kéž to nebyla jeho poslední zkušenost s Ježíšem. Otázkou je, jak jsme na tom my.

Ježíš nám rozumí. Věděl, že Tomáš pochybuje, a proto udělal opětovné setkání, aby mohl vyznat, že Ježíš je jeho Pán a Bůh. Ježíš věděl, že Petr mluvil rychleji, než přemýšlel. Všimněte si, jak laskavě mu odpověděl a zjevil učedníkům nádhernou pravdu o vzkříšení. Že jsou korunními svědky vybranými k tomu, aby dosvědčili, že Ježíš je Mesias a Pán, a že budou těmi, kteří se posadí na trůny a budou soudit dvanáct pokolení Izraele. A pak dodává: „A každý, kdo pro mé jméno opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole, získá stokrát více (jiný evangelista na tomto místě píše, že to nebude až v Království, ale už nyní na tomto světě) a obdrží za dědictví věčný život. Mnozí první pak budou poslední a poslední první.“ Ti, kterým všichni tleskají, budou poslední a ti, kterými všichni pohrdají, budou první. To je úžasná zpráva.

*Bohuslav Wojnar
pastor sboru AC KC Český Těšín
(přepis kázání, upraveno, zkráceno)*

*Trosky města
Zdroj: wikipedia.org*

Maloasijské město Thyatiry sice patří mezi jedno ze sedmi měst z knihy Zjevení, ale v této jedinečné společnosti je spíše přehlédnutelné; dalo by se dokonce říct, že je jen tak do počtu. Místní křesťanský sbor totiž nebyl ani vzorový jako ten ve Filadelfii a Smyrně, ani nebyl tak legendárně nechválný jako Laodikeja... a nebyl ani uveden jako první, aby se dal dobře pamatovat jako ten efezský bez první lásky. Přesto by nám toto město a jeho sbor neměly být úplně lhostejné – přece jen se bavíme o jednom z center křesťanství již v prvním století.

Město Thyatiry, jehož pozůstatky bychom dnes hledali v tureckém městě Akhisar, bylo založeno Seleukem I., generálem Alexandra Velikého a dědicem největší části alexandrovské říše. Výhodné umístění Thyatir, které z města dělalo komunikační uzel, se nakonec ne vždy zdálo být tak výhodné pro samotné obyvatelstvo. Stali se totiž nárazníkovým pásmem mezi Seleukovskou říší a na vlivu nabírajícím Pergamem. Samotné město, postavené na menším kopci, nejednou změnilo svého pána s tím, jak se měnily hranice říší. Klidu a pokoje se městu dostalo s nástupem Římské říše, která postupně převzala kontrolu nad celým regionem, ve kterém tedy nakonec zavládl slavný *Pax Romana*, římský mír.

V ekonomickém životě obyvatelů Thyatir sehrávaly důležitou roli řemeslné cechy, které měly zásadní dopad i na náboženský život. Takové bronzotepectví ve městě prosperovalo a bronzová brnění byla vyhledávaným exportem, stejně jako purpurové látky, s kterými obchodovala Lydie z Thyatiry, jež se setkala s apoštolem Pavlem ve Filipech. Každý cech měl však své patrony a své náboženské slavnosti, kterých se upřímní křesťané nemohli při dobré víře účastnit. Na jedné straně byla tedy řemeslná produkce zdrojem bohaté obživy, na druhé straně byla nepřístupná těm křesťanům, kteří si chtěli zachovat dob-

ré svědomí před Bohem. Kompromis a duchovní smilstvo byly pokušením, s kterým věřící museli bojovat. A jelikož mluvíme o pohanských náboženských kultech, možná nakonec nešlo jen o smilstvo duchovní...

Dopis Ježíše církvi v Thyatirách dává jasně pocítit, že někteří se nechali svést ke kompromisům, ale těm, kteří odolali, Ježíš řekl následující: „*Neukládám na vás jiné břemeno. Jenom se pevně držte toho, co máte, dokud nepřijdu.*“ Možná život pro křesťany v Thyatirách nebyl nepodobný tomu, co řešíme jako křesťané i dnes. Anebo možná ekonomický a náboženský tlak ke kompromisu byl mnohem silnější, než s jakým se dnes na západě setkáváme my. Nevím. V každém případě bychom neměli na věrné křesťany z Thyatir zapomínat.

*Martin Fridrich
učitel VOŠMT*

Thyatiry

Jen malé městečko a malé místočko pro pozitivní a negativní v jim napsaném dopisu je o kompromisu.

Vše znali důvěrně, dělali poměrně dobrých skutků hromady, přesto jejich dopady neměly váhu. U jejich prahu stojí církev Pán.

Co by řekl nám?

Získat hvězdu Jitřní to chce změnu vnitřní...

Bude to život?

Jako kaplan navštěvuji nemocné lidi v kroměřížské nemocnici. Jednou jsem byl na oddělení chirurgie veden ke dvěřím šestilůžkovému pokoji. Představil jsem se a zůstal stát u lůžka pacienta ležícího u dveří. Díval se na mě zoufalýma očima.

„Co prožíváte?“ vystřelil jsem svou běžnou otázku.

„Chcete vědět, co prožívám?“ reagoval, „právě jsem přemýšlel, že vystoupím na římsu a skočím ze třetího poschodí dolů, abych to ukončil.“

„Co vás k tomu vede?“

S ještě větším zoufalstvím odpověděl: „Zítra mi budou amputovat obě nohy. Prosím vás, bude to život?“

Aniž bych přemýšlel, důrazným způsobem ze mě vyšlo: „Ano, bude to život! Přine-se vám mnoho omezení, vaši blízcí se budou muset o vás starat, pomáhat vám. Vzájemně se budete učit něčemu novému, co jste nikdy nemuseli jeden pro druhého udělat. Právě to budou ty největší hodnoty, pokud to bude z lásky a z vděčnosti.“

Nabídl jsem mu modlitbu, jako většině pacientů. On mi řekl, že se ve svých 70 letech ještě nikdy nemodlil, že neví, jaký to má význam. Po krátkém rozhovoru jsem se za něj modlil a hladil ho po rameni. Duch svatý se jej dotýkal. Když jsme se loučili, zněla jen slova díků.

Za několik dní jsem jej opět navštívil a viděl jsem člověka smířeného se svou těžkou budoucností. Po krátkém rozhovoru a modlitbě jsem odcházel sám proměněn...

Takové situace, lehčí i těžší, prožívám s pacienty několikrát za týden. Když hledám opěrný bod pro tuto službu, pročítám evangelia, Skutky apoštolů, a víc a víc to ke mně mluví. I Pán Ježíš přišel vždy do těch nejtěž-

ších situací, ale nikdy ne pozdě. Jako příklad si vezmeme Jana 5,7. Kdyby se ten nemocný člověk v průběhu 38 let dostal včas do rybníka Velké naděje, nikdy bychom se nedozvěděli o jeho situaci. S každým přibývajícím rokem byl stále více nemohoucí a neměl nikoho, kdo by ho rychle donesl do rybníka v době andělské koupele. Ježíš přišel do nejtěžší životní situace toho muže.

Druhý příklad máme v Janovi, v 11. kapitole. Nejprve vidíme, jak Pán Ježíš miluje tyto sourozence, Lazara, Martu a Marii. Poté co byl Lazar již čtyři dny v hrobě, přichází k nim, truchlí s oběma sestrami a velkým zástupem. Marta uvěřila v uzdravující moc Pána Ježíše a věří také, že nebeský Otec dá Pánu Ježíši, zač ho požádá. On ji ubezpečuje o vzkříšení Lazara, ona mu na to odpovídá, že věří ve vzkříšení svatých a také v to, že je Mesiáš, Syn Boží. Po vzkříšení Lazara mnozí Židé uvěřili, ale někteří donašeči spěchali za farizeji. Kdyby Pán Ježíš přišel dřív, nečetli bychom tak dramatický příběh úžasného vyznání Marty a Mariina postoje pokory u nohou Pána Ježíše. Celá situace zasáhla také Židy, kteří potřebovali vidět vzkříšení, aby uvěřili. Pán Ježíš přišel včas.

Kdo nás může lépe motivovat než sám Mistr, Pán, Lékař, Ježíš? Chci každému z nás připomenout verše: „*Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?*“ *Zákoník odpověděl: Ten, který mu prokázal milosrdenství.* Ježíš mu řekl: *Jdi a jednej také tak.*“ (L 10, 36–37)

Pro koho jsou tyto evangelijní příběhy? Pro každého, kdo chce následovat Pána Ježíše. Dnes máme možnost sloužit jako dobrovolníci v penzionech, domovech pro seniory a jiných zařízeních. Chce to slovo Pána Ježíše vzít vážně i s jeho výzvou: Jdi a jednej tak.

Pamatuj, stojí to za to, můžeš prožívat něco, co jsi ještě nikdy neprožil. Pojďme a učme se lidem naslouchat, milovat je a přiblížit jim Mistra, Pána a Zachránce.

Váš bratr v Kristu Ježíši

Pavel Čep, AC Kroměříž

Byl jsem nemocen, navštívili jste mě...

Až Ježíš zasedne na trůnu své slávy a budou před něj shromážděny všechny národy, nastane velké rozdělování – ovcí od kozlů. Na požehnaných svého Otce oceňuje (mimo jiné praktické projevy milosrdenství), že když byl nemocen, navštívili jej. Ztotožňuje se s nemocnými. Čím spíše by toto měli dělat jeho učedníci!

Diakonie AC chce v této službě milosrdenství vyjít vstříc a povzbudit všechny, kteří mají odvahu do takové služby vstoupit, a proto připravuje pod vedením br. Pavla Čepa jak teoretické, tak i praktické školení pro všechny odvážné milosrdné.

A nejen to, ale Diakonie chce touto formou zřídit své další středisko zaměřené právě na tuto službu milosrdenství. Pokud chceš naplnit praktickou formu dobré zprávy, stojíš nohama na zemi a máš soucit s těmito potřebnými, přihlas se. Je tolik potřeb, které jsou nenaplněny! Pojď se setkat s Ježíšem i v nemocnici!

Petr Bartoš, ředitel Diakonie

Naše Diakonie AC ti dá písemnou podporu, abys aspoň 1x týdně mohl jít za lidmi, kteří jsou osamoceni, zahořklí, mají bolavou duši a není nikoho, kdo by jim naslouchal, potěšil je, přečetl z NZ, povzbudil je a ukázal na Pána Ježíše. Možná nikdo z těchto lidí neprojde tvým domovským sborem AC, ale projde skrze tvou službu s Pánem Ježíšem údolím stínu své smrti.

Misionální hermeneutika

Hermeneutika sleduje určité téma, jak se vine Bibli od začátku do konce. Misionální znamená zaměření na Boží záchrannou misi. Misionální hermeneutika tedy čte Bibli s „misionálními brýlemi“.

Jak na toto téma pohlíželi křesťané v průběhu dějin? Až do roku 1923 dominoval pohled Západu, pak se těžiště přesunulo směrem do většinového světa. Pod vlivem kultury každý to, co je v Písmu normativní, vnímá jinak. Na příkladu jednoho z přednášejících, bratra Melvina, který, ač Asiat, studoval Bibli na Západě, vidíme, že jeho přístup k Bibli se od našeho západního trochu liší právě kvůli kultuře, ze které pochází. Západní letniční vnímání pentekostalismu je velmi ovlivněno racionalismem a empirismem, kdežto směrem na východ je důraz kladen více na prožívání. To nás dovádí k obecnější problematice: Která kultura je „ta správná“?

Zpět k misii. S příchodem Williama Carreyho a nové éry misie vyvstala otázka, proč bychom vlastně měli jít na misi. Carrey to udělal jednoduše, shromáždil všechny biblické zmínky o misii, aby prokázal, že Bohu na misii nesmírně záleží. Seznam jednotlivých veršů však budil dojem, že Bible zmiňuje misi náhodně. Proto bylo potřeba postoupit dál, k misionální hermeneutice – mapě, která nás vede Bibli podle určitého tématu (Wright, 2006). Neukazuje všechny detaily, ale umístění a vztahy (jak je nějaký příběh vztážen k celkové zprávě Bible).

Bible je totiž knihou o Boží záchranné misi. Misie je ústředním tématem Bible. Někteří moderní misiologové začínají mluvit o tom, že Bible je produktem misie. S tím, jak Bůh započal svou záchrannou misi světa, vstoupil jinak, nově do dějin a s tím přišla nová poznání Boha. Misionální hermeneutika tak tvoří rámec našeho nového chápání Písma, ne že by každou jednotlivou bibličkou událost vztahovala k misii.

Tím Bible přestává být pouze zdrojem požehnání pro jednotlivce, spasení zaměřeného hlavně na mě samotného, ale najednou vidíme spasení celého světa, požehnání pro

všechny národy. Svou roli pak vidíme odlišně, v širším obraze.

Pojďme se podívat na český kontext. Naše Apoštolská církev vyrostla z podzemní církve, je dnes již třetí generací křesťanů a začíná zakoušet mezigenerační pnutí. Starší generace vyrostla pod vlivem (německého) pietismu s důrazem na osobní zbožnost. Větší posvěcení a hlubší modlitba přece povede k růstu církve. Kdežto mladí (nejenom u nás) toto odmítají pod vlivem západního hnutí megasborů a duchovní globalizace (nechají se ovlivnit některým vedoucím klidně z opačného konce světa).

Jak tyto odlišnosti překonat? Mostem může být misionální hermeneutika. Letniční spojuje volání Ducha k misii, vždyť k tomu křest Duchem vede.

Na naši (nejen duchovní) kulturu má pořad největší vliv Jan Amos Komenský, který rostl pod vlivem pietismu, jenž se skrze něj šířil také k nám. Ve svém díle *Praxis pietatis* ukazuje, jakou měl misijní vizi pro církve – navrhol jakousi světovou radu církví, chtěl přeložit Bibli do všech jazyků, rozdávat Bibli nevěřícím atd. V tomto viděl cestu k obnově tehdejší církve, i když propojení pietismu a misie nevidí tak zřetelně. Duch svatý nás, podle Komenského, posvěcuje, ujišťuje o synovství, podněcuje k modlitbám, naplňuje radostí.

Podívejme se z perspektivy misionální hermeneutiky na některé verše Bible.

1) Ježíšova velebněšská modlitba J 17, 1–26 obsahuje jak pietistickou část – modlitba za posvěcení (verše 1–5 a 19), tak zároveň směřuje k Boží vůli ohledně záchranné mise – jako jsi mě poslal Ty, já posílám je (např. verš 18). Ježíš takto spojuje osobní posvěcení a misi. To můžeme vidět nakonec v celé Bibli. Co je smyslem osobní zbožnosti? Pomáhá nám a uschopňuje k misii.

2) Ve verších 11, 13 a 15 Ježíš opakovaně zmiňuje, že opouští svět. Důsledkem jeho odchodu je seslání Ducha svatého. Nenechá nás totiž samotné. Ježíš třikrát v NZ zaslubuje seslání Ducha svatého. Pokaždé však zdůrazní jiný misionální rys: J 14,26–27 Duch vyučuje; J 15,26 svědčí; J 16,8–11 pomáhá v misii tím, že usvědčuje svět z hříchu.

Letniční tak nesmí zůstat u toho, že křest Duchem člověka naplní radostí a nadšením, ale že nás vede k uvědomění si, že Ježíš přišel v těle na zem zachránit svět a my v tom máme pokračovat. Osobní zbožnost pak slouží jako základ pro mocnou misijní práci. Svatost, která slouží pouze k osobnímu růstu, nebo svatost ze strachu vedou k sebestřednosti. Svatost má však vést ke svědeckví.

Misionální hermeneutika slouží k tomu, abychom si pokorně udělali revizi vlastních duchovních postojů, zda jsou v souladu s Božím nasměrováním zachránit svět.

Často čteme Bibli podle subjektivního chápání nebo vyučujeme s nějakými vlastními důrazy. Pokud však přijmeme, že Bible je příběhem o Boží záchranné misi, pomůže nám to Bibli lépe pochopit. Můžeme vyučovat o svatosti, ale z pohledu misionální her-

Jason Morrison
s překladatelem Martinem Fridrichem

meneutiky to není konečným cílem. Můžeme zdůrazňovat modlitbu, ale ta se může zaměřit na vlastní potřeby a požehnání. Z misionárního pohledu bychom však měli hledat naplnění Boží vůle, aby všichni mohli být spaseni. Můžeme zdůrazňovat i duchovní dary, ale ty jsou zde právě pro mocné svědectví na misi. A kolik z nás používá duchovní dary, když získáváme ztracené?

Přednášku Jasona Morrisona, misionáře AoG v ČR, která zazněla na sympoziu o Duchu svatém, zpracoval Jirka Bartík

Z misijního pole

- Jedna z věcí, kterou můžete v arabském světě vnímat, je, že se Arabové cítí být nadřazení nad Asiaty a Afričany. Tito pak, mnohdy uprchlíci nebo pracující v arabských zemích, pociťují velký tlak ze strany místní kultury. To dotvrzuje i skutečnost, že se nedávno objevila ve zprávách informace o sebevraždě ugandského pracovníka (není to první ani poslední případ), nebo také fakt, že někteří lidé, hledající zde zaměstnání ve snaze zajistit příjem pro rodinu, se pod tlakem raději stanou muslimy, aby si zajistili určité postavení ve společnosti. V oblasti Perského zálivu a Arabského poloostrova je tento tlak pravděpodobně ještě silnější... Modleme se, aby Bůh snížil pýchu a pocit nadřazenosti Arabů a aby mohli poznat, že: „*všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykopením v Kristu Ježíši.*“ (Ř 3,23)

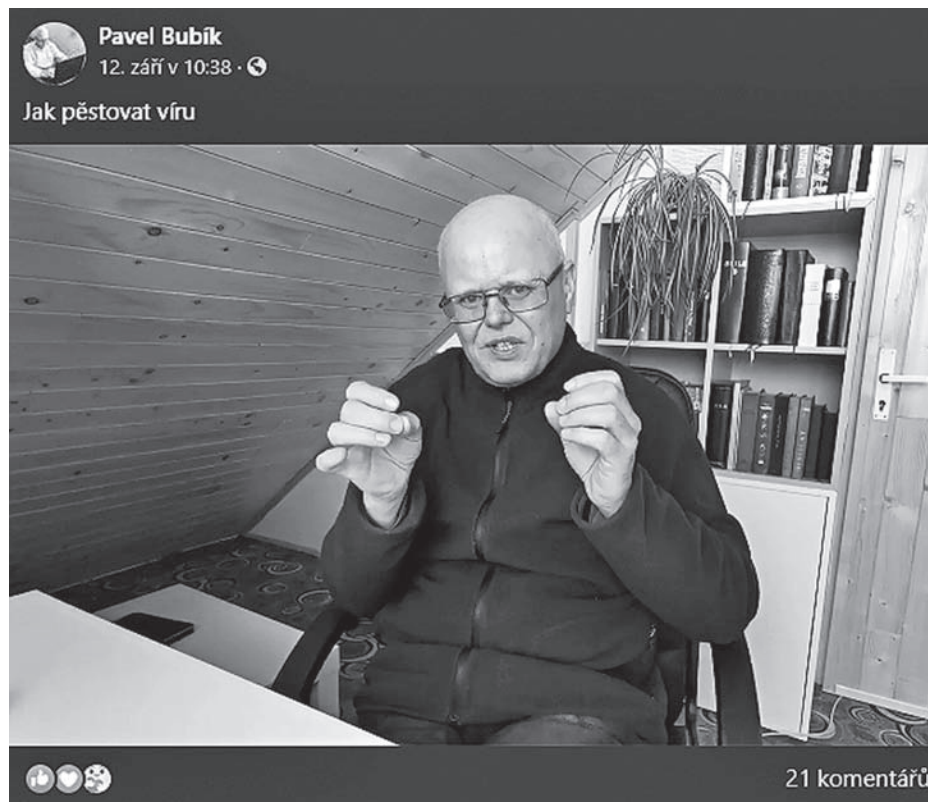
- Dnes k nám opět přišla na návštěvu rodinka, se kterou se pravidelně scházíme. Otec té rodiny totiž vyrobil pro naše dcery patrovou postel s klouzačkou. Starší bude jezdit a mladší se bude kutálet. ☺ Děti jsou nadšené. I když jsme chtěli zaplatit i za práci, vzal si peníze pouze za materiál. A to v situaci, kdy mu jeho zaměstnavatel dluží plat za čtyři měsíce!

Poté jsme zasedli ke stolu, a jelikož to byla taková pro nás pozdní svačina spíše než oběd, říkal jsem si, že se modlit nebudu a prostě budeme jíst. Omlouvám se všem, které jsem nyní pohoršil. ☺ Jenže... Rodinka seděla „nachystaná“ k modlitbě, protože ví, že se před jídlem modlíme. Skoro mi naznačovali, abych to udělal (ještě jsem neviděl muslimy se před jídlem modlit)! Krátce jsem se tedy pomodlil a poděkoval a následovalo další „překvapení“ – slyšel jsem z úst toho muže říct něco jako amen.

Modlete se prosím za ně a za to, aby mohli prožít živě a osobně Ježíše Krista. Vaše modlitby mají moc! Děkujeme, že jste v tom s námi!

Z důvodu bezpečnosti všech zúčastněných neuvádíme jména ani zemi pobytu

Hádal jsem se s Bohem

U vědomuji si, že už samotný název tohoto článku zní dost kontroverzně a opovážlivě, ale žel to tak bylo...

Začínala koronavirová krize a já jsem vnímal, že ke mně přichází Pán, a dokonce jsem věděl, co mi chce říct. Ale to, co jsem vnímal, pro mě bylo tak těžko představitelné, že jsem jeho hlas nechtěl ani slyšet. A tak jsem se zamkl do své ložnice a strávil jsem tam týden nicneděláním. Víím, že to zní hloupě, ale skoro jako bych se chtěl před Bohem schovat. Po týdnu mi opět Duch svatý řekl: „Tak, Pavle, už tě ten vzdor přešel? Můžeme si popovídat, nebo ještě ne?“

Musel jsem tehdy činit pokání, přijmout, že si budeme povídat, a vyslechnout to, co jsem věděl, že přijde. „Založíš si Facebook.“ Já jsem přitom proti Facebooku tak tvrdě kázel! Žumpa, odpad a možná ještě jiné silnější výrazy. Zpětně vidím, že právě v tom týdnu jsem si to v sobě musel zpracovat a přehodnotit některé názory svého lidského pohledu.

„A začneš na Facebooku vysílat.“

„Pane, já to vůbec neumím, nevím, jak se to dělá, nemám žádné patřičné nástroje.“

„Ale máš, všechno jsem už připravil.“ Rozhlédl jsem se kolem a zjistil, že skutečně mám lidi, kteří mi jsou schopni pomoci založit FB účet, a že aniž jsem si to uvědomoval, mám dokonce i techniku, kterou můžu natáčet.

Ve chvíli, kdy jsem prvním krokem víry vstoupil na to rozbouřené moře, všechno

„Založíš si Facebook.
A začneš na Facebooku vysílat.“

další začal dělat Pán. Dnes, s odstupem času, musím konstatovat, že to byla skutečně Boží cesta a Duch svatý si mě použil k tomu, aby mohlo Boží slovo zasahovat další a další lidi právě v čase, kdy na tento svět vyšlo možná nejvíc démonů, aby lidem brali víru. Duch strachu nás bude vždycky okrádat o víru.

Rád bych vás tímto svědectvím, kterým se možná nemám co chlubit, povzbudil. Díky Pánu, nakonec to dopadlo dobře. Pokud byste chtěli některá videa zhlédnout, najdete mě na Facebooku pod jménem Pavel Bubík.

*Pavel Bubík
zástupce biskupa*

Všechno ve všem (Kol 3,11)

Dunivou prázdnotou býváme ohlušení
nespočtem způsobů v hlubině poranění
svědkové bolesti však v jizvách žalují.
Hledání bez konců, řešení předstíraná
kliše jsou matoucí, byť často zbožňovaná
prázdnota duní dál, když pravdu bičují.

Proměnit, naplnit a nový člověk je tu
nejde to kouzlením všem známým
z kabaretu
zde slavně přichází Tvůrce vši proměny.
Rozdíly padají a rozpouští se v čase
otrok či svobodný již znějí jedním hlasem
Židům všem i Řekům splývají ozvěny.

Zaplnit prostory však nelze jenom zdáním
vějířem snových per, jež faktům víry brání
citové pohnutí hroučí se nestálé.
Skutečnost života je skutečností Krista
svět tone v chaosu, jen pravda Písem jista
Kristus všim pro všechny je věky trvalé.

Jiří Malý
AC Hlinsko

Foto: Jiří Malý

Pro sponzory

Všem prognózám navzdory
dokonce i „Život v Kristu“
musí shánět sponzory
nebo zvýšit prodej listu.

Je to jenom prosba malá,
co bych nejvíce si přála
a v úvodu dnes tu píšu
nejlepšího z časopisů.

Jeho řádky můžou místem
změnit vás na život s Kristem!

Číslo účtu dobře znáte,
v časopise též ho máte,
pošleme vám potvrzení
vašich daní pro zlevnění.
Štědrého dárce,
(ten verš je znám)
mladého, starce,
miluje Pán.

Neslouží to, přátelé,
k vytváření zisku,
peníze jsou potřeba
každý měsíc k tisku...
A tak dřív než bude leden,
objednejte aspoň jeden,
celý ročník Života
v Kristu, to je jistota!

Líbí se vám časopis Život v Kristu? QR kód pro platbu přes platební bránu

Rádi byste ho četli i nadále? Nově jeho vydávání můžete podpořit i finančně na čísle účtu: **2000731339/2010**
variabilní symbol: **504**

Moc děkujeme prvním čtyřem bratřím a sestrám, kteří zaslali svůj peněžní dar na účet ŽvK, a tím přispěli k dalšímu vydávání našeho/vašeho časopisu Život v Kristu. Jste úžasní! Moc si vaší podpory vážíme!

Děkujeme!

Vaše redakce

Ilustrační foto

Izrael se v boji s korunou stal z hrdiny looserem a vinit z toho může jen sám sebe

Yom Kippur, izraelský Den smíření, začíná v neděli při západu slunce. Je to okamžik, kdy Židé prosí za odpuštění svých hříchů za poslední rok – a Izraelci k tomu možná budou chtít přidat i mea culpa za své chování během koronavirové pandemie.

„Stalo se novým národním sportem hledat cesty, jak obejít restrikce,“ napsaly ve středu Izrael Hayom ve zprávě popisující opovržení pandemickými pravidly ze strany Izraelců. Poskytly i neoficiální důkazy z arabského sektoru, restaurací a náboženských škol. V úterý tento list zveřejnil další, dokonce zábavnou zprávu o nápaditých výmluvách, s nimiž občané přišli, když byli zastaveni policisty při zákazu vycházení během prázdninového víkendu židovského Nového roku. Závažnější je čtvrtěční zpráva o statistikách z koronového velitelství IDF, které zjistilo, že 41% Izraelců, kteří měli být v izolaci, ji porušilo. Zpráva popisující den 20. září zjistila, že ze 340 tisíc Izraelců, kteří měli být v karanténě, ji částečně nebo úplně porušilo 140 tisíc. Dokument uvádí, že vysocí představitelé říkají, že podobná zjištění pro jiné dny vykreslují „velmi znepokojivý“ obraz: „Mluvíme tu o velmi znepokojivém jevu, který nemá řešení.“ K problému přispívá i nedostatečné vymáhání pravidel. Policii se podařilo zastihnout jen 0,5% těch, kteří měli být daný den v karanténě.

I když na první pohled nemusí být tyto statistiky tak závažné, vzhledem k tomu, že většina lidí v karanténě není nemocná – je jich podle zprávy Ministerstva zdravotnictví z poloviny září méně než 4,5% – znepokojivější je chování těch, kteří jsou potvrzenými přenašeči. Ti poskytují orgánům nesprávné nebo neúplné informace. Jak uvádí zpráva Izrael Hayom, „epidemiologické šetření je rozhodujícím faktorem pro přerušování řetězce infekce.“ Cílem vyšetřování je zjistit, s kým byl přenašeč v kontaktu, aby také mohl být izolován. Úspěch tohoto úsilí závisí na přesných informacích od všech účastníků.

Jedním z motivů částečných nebo nesprávných zpráv je, že pacienti nechtějí poslat své rodinné příslušníky do karantény. Celosvětový výzkum za poslední měsíce ukazuje, že každý pacient s korunou má 18–40 kontaktů. Počet v Izraeli by tedy měl být podobný. Jenže on není. Většina, 43,2%, uvedla, že byli v kontaktu s jedním až čtyřmi lidmi, 13,4% uvedlo 10 nebo více lidí a 21% uvedlo, že nebyli v kontaktu vůbec s nikým. Ti, kteří se zabývají epidemiologií, pochopitelně tvrdí, že tato čísla nesedí a že ve většině případů jsou informace částečné nebo záměrně zavádějící, uvádí Israel Hayom.

Tato zpráva nevěští pro izraelské úsilí o potlačení této nemoci nic dobrého. Potvrzené denní případy se blíží k hranici 7 tisíc.

David Isaac, World Israel News, 24. 9. 2020

Překlad: Daniel Žingor, www.israel.cz

Modlitební řetěz ve sborech Apoštolské církve

Drazí bratři a sestry, je to již více než půl roku, co je v naší zemi rozšířena infekce COVID-19.

Jako jednotlivci můžeme mít různé názory na skutečné nebezpečí tohoto viru. Je však nepopiratelné, že vládní opatření přinášejí nemalé komplikace nejen pro shromažďování lidí (tedy i naše bohoslužby), ale rovněž i značné ekonomické škody, které budou mít dopad na celý svět. Jednotlivé státy situaci řeší zadlužováním v astronomických částkách.

Mezi další sekundární důsledky patří i strach, který se mezi lidmi šíří. Strach nejen z nemoci samotné, ale rovněž ze ztráty zaměstnání, ekonomických těžkostí, rodinných komplikací a podobně.

Samozřejmě je zde i nemoc samotná. I když podle názorů řady odborníků její nebezpečí nepřevyšuje rizika běžných viróz, které se každoročně opakují, stále je zde početně vysoká skupina občanů, pro něž nemoc *riziko představuje*.

Riziko představují i *politické dopady*. Mimořádná situace umožňuje parlamentům a vládám přijímat razantní opatření zasahující do soukromí lidí. O tom, jaké nebezpečí toto může znamenat pro svobodu a demokracii, netřeba psát.

Vyhlašuji tedy modlitební řetěz za zastavení dalšího šíření nemoci.

Modlitební řetěz bude mít formu dobrovolného závazku. Každý, kdo se k modlitbám zaváže, věnuje *denně chvíli modliteb tomuto tématu*, a to od vyhlášení (rozhodnutím Rady církve dne 24. 9. 2020, resp. oznámením rozhodnutí ve sborech). Závazek můžete učinit na určitou dobu, například na týden nebo měsíc, pak jej případně obnovit. Modlitební řetěz bude trvat do konce roku 2020.

Vzít na sebe takovýto závazek a věrně jej dodržet není jednoduché; uvědomuji si, že někdy se budeme modlit více, zatímco jindy řekneme sotva pár vět. Je ale důležité v tomto závazku obstát a podle svého svědomí se denně modlit za zastavení šíření nemoci.

Modlit se můžeme v následujících okruzích:

- Zastavení šíření nemoci ve svém městě, regionu, národu, světě
- Ochrana lidí v rodině, ve sboru
- Moudrost pro zodpovědné činitele
- Rozeznání Boží vůle v celé záležitosti
- Hlad po evangeliu v naší zemi – aby lidé hledali Boha
- Modleme se proti strachu a žehnejme národu pokojem

Duchovním základem pro modlitby může být text z Matoušova evangelia: „*Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učí.*“ (Mt 18,18)

Martin Moldan, biskup AC

Tajné přání

Už jste někdy měli své tajné přání? Stelinka ano, a mohla by vám o tom vyprávět. To bylo tak. Sluníčko se klonilo k západu a Stelinka byla se svými kamarády venku na louce a bylo jim spolu báječně. Myslím, že to byl Viktor, kdo najednou prohodil: „Mít tak klíček od tajných dveří, které bych otevřel a našel tam to, co bych si přál! To by byla paráda.“ Ostatní děti se k tomu okamžitě přidaly. Olinka se při té představě jen slastně usmívala, když vtom padl její pohled do trávy. Přímou před ní ležel svazek klíčů. Každý klíč byl úplně jiný. Olinka se ke klíčům sklonila a ten největší uchočila. Vtom se rozpadl kroužek, který držel klíče pohromadě. Děti se ke klíčům seběhly a každý si jeden vzal. Na Kamilku zůstal ten nejmenší, a ještě ke všemu trochu rezavý. Smutně se podívala po ostatních. Petka měla vždycky radost, když mohla někoho potěšit. Teď Kamilce ukázala svůj klíč a nabídlá, že si ho s ní vymění. Kamilka se hned rozzářila jako sluníčko. „Ale co s nimi uděláme?“ ptal se vždy praktický Honza. „No přece najdeme k nim správné dveře. Určitě to budou dveře od našich tajných přání,“ smál se Jirka. Každý si odnesl svůj klíč domů. Jen tak, z legrace. V noci se ale děly podivnosti. Každému se zdál zvláštní sen.

Viktor, který vždycky toužil být bohatý, zjistil, že jeho klíč patří k obrov-

ské, luxusní vile. Bylo tam všechno, co si jen mohl přát. Hopnul do velké postele, pustil si film, z ledničky donesl dortík a náramně si to užíval. Za chvíli ho to ale přestalo bavit. Proběhl celou vilou a nikde nikdo. To přece není možné? Dveře ven byly ale zamčené. Viktor zatoužil utéct z té luxusní klece.

To Jirka byl na tom úplně jinak. Vždycky chtěl být policista a teď zjistil, že jeho klíč patří k poutům. Ocitnul se před velikou jachtou, ve které svítila všechna světla, a majitel si vůbec nevšiml, že se právě přes zábradlí přehoupl temný stín. Naštěstí byl Jirka blízko, a než se zloděj vzpamatoval, měl na ruku pouta. „Šup s ním do vězení,“ zaradoval se. A tak to šlo pořád dokola – svět byl plný těch moc bohatých a na druhé straně těch, kteří jim to záviděli. Jirka byl po čase nespokojený. „To přece nejde. Tohle mě nebaví. Není lepší těm lidem pomoci, aby si nemuseli závidět? Ale jak?“ Vtom se probudil.

Honza zůstal v úžasu stát, když zjistil, že jeho klíček patří k naprosto fantastickému autu. Byla to závodnička – ale takovou nikdo ještě neviděl. Ta snad vyhraje všechno sama. Honza do ní naskočil a svět se proměnil v jednu velikou šmouhu, jak se jím řítit. Už zdálky viděl vytrěštěné oči každého, koho míjel. Chvilí si to parádně užíval, pak ale zjistil, že auto přece jenom jednu chybu má. Nejde zastavit.

Kamilčin klíč byl od skříně snů. Byly v ní šperky, zdobené vzácnými drahokamy, šaty, halenky, plavky, kalhoty, bundy – prostě dokonalá módní přehlídka. Všechno jí ohromně slušelo. Každý ji obdivoval. Byla najednou top modelka světových módních časopisů. Jenže pak si vzala své oblíbené tričko a rifle a každý se jí smál. Najednou zjistila, že nechce každý den trávit spoustu hodin před zrcadlem, aby se pak na chvíli všem ukázala a všichni aby žasli nad její krásou.

A jak se vedlo Olince? Ta byla ukrutně zvědavá. A právě její klíček měl zvláštní moc. Otvíral lidská srdce. Olinka se drze vloupala do každého srdce, které potkala. Za chvíli byla ale neskutečně zděšená. Ona totiž vždycky úplně dole v tom srdci uviděla to, co lidé chtějí schovat. A nebudete mi věřit – nikdy to nebylo nic pěkného. Když se pak koukla do zrcadla, otevřel se jí pohled i do jejího srdíčka. No je, tam byl ale nepořádek!

Stelinka dlouho nevěděla, k čemu ten její klíček patří. Pak objevila dveře od velké knihovny. „Teď budu nejmoudřejší ze všech lidí na světě,“ pomyslela si. „Určitě dostanu i Nobelovu cenu a budu slavná.“ Jenže čtením získala vědomosti, ale ne moudrost. Pořád jen papouškovala, co v knihách přečetla, že ani neměla čas něco sama vymyslet. A tak jen seděla nad moudrými knihami a mračila se a mračila.

Petka vůbec nečekala, že by ke svému klíčku našla nějaký zámek. A přece. Byla to malá truhlička, zámek měla celý rezavý, ale otevřít šel. Ták – a je to. V truhličce ležel malý kousek papíru a na něm bylo napsáno: „Přej a bude ti přáno. Dej a bude ti dáno.“ Petka se rozesmála. „To je přece dobrá rada.“ Když se ráno probudila, řikala si: „Kdo ta slova asi řekl? A komu? A proč?“ A vydala se pátrat. Poradíte jí? Petka je totiž blízko tomu nejúžasnějšímu tajemství a těm nejkouzelnějším dveřím ze všech nejkouzelnějších dveří na světě!

Teta Dana

Kristián (zpěv): Kreativec, vizionář, který má smysl pro detail. Umí strhnout celou kapelu i lidi. Je za každých okolností sám sebou a rád boří nesmyslné bariéry.

Jeronym (bicí): Gentleman se smyslem pro humor. Jeho specialitou jsou vtipy v nevhodnou chvíli. V létě 2020 se nám oženil se svojí Verčou, a tak je v kapele zase o jednoho svobodného méně.

Lukáš (klávesy, el. kytara): Člověk se smyslem pro humor a stále v pohodě. Umí skvěle vařit a grilovat. Proto se většinou scházíme u něj doma. Potkat ho můžete v církvi CityHouse Brno, kde hraje ve chválách.

Andrij (el. kytara): Talentovaný mladý muž. Drsný tak akorát a zároveň gentleman. Miluje svou ženu, kytaru a kávu. Přesně v tomhle pořadí a nejlépe vše dohromady.

Jakub (basa - na fotce chybí): Nepostradatelný článek kapely. Je klidný a pokorný. Přemýšlí o věcech do hloubky a snaží se stále zlepšovat. Momentálně studuje v Anglii školu o leadershipu (vedení). V plánu je, že tam ještě rok zůstane.

Cíl: Vyprodat O2 arénu

Pět mladých se zájmem o křesťanskou hudbu vyzpovídalo kapelu ONMY

Kačka:

Jak jste se dali dohromady?

Začalo to na mládeži AC Krea v Kroměříži. Mládež tehdy vedl Matouš Čep, který si moc přál, aby tam vznikla kapela. Dal tak šanci pár klukům, kteří tam tehdy chodili. Nakoupil nástroje, postupně i světla a vše, co bylo potřeba. Název ONMY je taky jeho práce. Ze začátku jsme hráli chvály na mládeži. Občas si nás pozvali i někam jinam. Postupně jsme si tvořili vlastní styl, vlastní písně a hudbu. Vhodné je i říct, že jsme neuměli hrát zas tak dobře. Učili jsme se za pochodu a pomalu se vypracovali tam, kde jsme.

Co vás drží „nad vodou“?

Naše vize, a taky když se nám podaří vytvořit dobrou písničku. Chtěli bychom se stát známou kapelou v České republice, a to nás asi nejvíce drží nad vodou.

Měli jste nějaký bod, kdy vás hraní zas tolik nebavilo a neměli jste dost motivace? Co vás v ten moment udrželo, že jste vytrvali?

Naše kapela byla vždy založena na vztazích. Máme obrovské štěstí, že nejsme jen kapela, ale i nejlepší přátelé. Pokud by šlo jen o hudbu, motivace se velmi rychle vytratí.

Potřebujete totiž radost z hudby sdílet s lidmi, se kterými to děláte, a být na stejné vlně. Dlouhodobou demotivaci jsme ještě nezažili. Spíš to byla krátká demotivace z toho, že se nám nenaplnila očekávání. Pokud se vám motivace ztratí, je dobré si najít novou výzvu. V našem případě to bylo každý rok něco. Začalo to malými koncerty na mládežích, pak nás pozvali na festival. Později jsme se zúčastnili pár soutěží, hráli na United a zkrátka vždy bylo něco, co nás donutilo zvednout zadek a pracovat na sobě.

Radek:

Kdo vám píše texty?

Ve většině případů píše texty přímo zpěvák Kristián. Pár písní pak napíše kytarista Andrij. Pro představu je to 80 % Kristián, 20 % Andrij.

Kde berete inspiraci?

To se asi nedá říct jednoznačně. Někdy od ostatních interpretů, někdy nás samotné něco napadne.

Čeho chcete dosáhnout?

Nedávným cílem bylo zahrát si na hlavním pódiu na festivalu United ve Vsetíně. To se nám minulý rok podařilo a teď máme cíl, který na to přirozeně navazuje – vyprodat O2 arénu. ☺

Jaká je cílová skupina vašich posluchačů?

Strašně dlouho to byli křesťané. I když náš způsob hraní a psané texty se nepodobaly chválám, které se v českých církvích hrály. Snažili jsme se věci dělat jinak, být hlavně sami sebou. Díky českým mládežím a festivalům jsme tak měli kde hrát a zlepšovat se. Myslíme si, že je to velké plus křesťanských kapel. Protože i když moc neumíte hrát, máte možnost hrát koncerty na mládežích. Tak jsme to měli i my na začátku. Když ale hrajete v křesťanském prostředí, máte určité hranice. Postupem času jsme se rozhodli, že chceme hrát pro všechny bez rozdílu. Neskládáme hudbu pro cílovou skupinu, skládáme hudbu, která se nám líbí, a cílovka se nějakým způsobem vytříbí.

Je to váš koníček, nebo se hraním chcete živit?

Obojí.

Mates:

O čem jsou vaše písně?

Spousta písní je o Bohu. Některé jsou o společnosti, o nás a některé zas o našich holkách.

Co pro vás osobně znamenají?

Jelikož jsou naše písně hodně abstraktní, pro každého znamenají něco jiného. Mnohdy nám ani Kristián nevysvětlí, co ta píseň znamená. Ne, že by nechtěl, ale každý má k písni jiný vztah.

Co vám dal a vzal koronavirus? Jak vás ovlivnil?

Odpovím za všechny. Vzali jsme to zodpovědně a nescházeli se, neměli zkoušky. Zkrátka jsme si dali volno. Většina z nás, stej-

ně jako celá Česká republika, pekla domácí pečivo. Koukali jsme na seriály, byli se svými blízkými. Docela nám to pomohlo. Dalo nám to mnohem víc, než vzalo, a potom jsme se ke hraní vrátili s ještě větší chutí.

V jakém období jste písně skládali?

V dobrém i ve zlém, ve zdraví i nemoci, v bohatství i chudobě.

Kuba:

Co vás motivovalo k založení kapely?

To, že jsme na mládeži chtěli mít kapelu. Postupem času jsme chtěli přinést nové věci do křesťanské hudby.

Jak dlouho spolu hrajete?

Myslím, že už to bude 5 let s různými obměnami členů.

Jak často se setkáváte, jak často zkoušíte?

Snažíme se mít zkoušku každou sobotu. Kromě zkoušek se občas sejdeme na grilovače u Lukáše.

Jak vnímáte svůj společný duchovní život?

Tak nějak přirozeně. Jsme si vědomi, že to všechno začalo díky Bohu. Neřekl bych, že máme nějaký společný duchovní život, že bychom se scházeli ke čtení Bible apod. Každý vedeme svůj vlastní duchovní život a vždy nás spojí až hudba a koncerty, ve kterých se snažíme přinést Boží království. Vždy jsme hudbu vnímali jinak a vnímali jsme jinak i chvály, které jsme hráli. Vždy bylo naším cílem, aby se lidé bavili, tančili a dělali show, ne aby plakali dojetím. A to je asi náš společný duchovní život, radost a show, ve které ho společně oslavujeme.

Co je pro vás nejtěžší? Prošli jste jako kapela nějakými zkouškami a těžkostmi?

Vyložené krizi jsme asi neměli. Vždy na stanou chvíle, kdy se na něčem neshodneme,

ale ty se rychle vyřeší. Nejtěžší je dělat hudbu, která se líbí všem členům kapely. Každý totiž máme jiný hudební vkus. Udělat píseň, která každým z nás hýbe, je největší zázrak. Díky Bohu, zatím jsme ten zázrak měli u každé písničky.

Jak vnímáte balanc mezi chválou a „kvalitní muzikou“?

To je dobrá a zároveň těžká otázka. Pokud se vám líbí naše hudba, myslím, že máte odpověď.

Honza:

Jakou image má mít „správná křesťanská kapela“?

To záleží na každém. My máme to štěstí, že máme Kristiána, to je image sama o sobě. Je bavič, trochu rebel a má rád show. Společně s ním tvoříme vlastní proud a image kapely se přirozeně vytvořila sama. Pro nás je hlavní, abychom byli sami sebou. Image ať si vytvoří každý sám, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. A co je vlastně image správné křesťanské kapely? Každá generace vám řekne něco jiného. Ať máte image jakoukoli, vždy si najdete své pub-

likum. Důležité je, abyste se cítili sami sebou.

Jak se navenek prezentujete (vzhled a styl)? Jak moc je to pro vás důležité?

Po určité době jsme se rozhodli, že vše, co dáme ven, má mít určitou kvalitu. Počínaje písničkou až po fotky na Instagramu. Snažíme se tak navenek působit jako profesionální kapela, protože věříme, že kvalitní obsah si najde své publikum. Když to shrnu, vzhled a styl, kterým se prezentujeme, je pro nás vel-

mi důležitý a společně ho dopředu konzultujeme.

Kdo tuto vaši prezentaci řídí?

Kdo o tom rozhoduje?

Co se týče prezentace navenek, tu řídím já (Andrii). Společně se však o věcech bavíme a máme představu o tom, jak to má vypadat. Já pak upravuji fotky, dělám promo na písničku, se ženou vytvoříme grafiku apod. Zkrátka mám na starost všechno, co je online.

Máte nějaký vzor ohledně hudby, textů nebo stylu? Kde berete inspiraci?

Jelikož se každému z nás líbí něco jiného, je těžké na tohle odpovědět. Měli jsme ale chvíle, kdy jsme si říkali: budeme jako kapela Coldplay, jako Chainedokers, jako 21Pilots. Mnohdy se nám líbí nejen hudba, kterou dělají, ale i způsob, jakým to dělají a jak se prezentují. Bereme si tak inspiraci ze známých interpretů.

Hádáte se?

Občas ano. Rychle se ale usmírujeme.

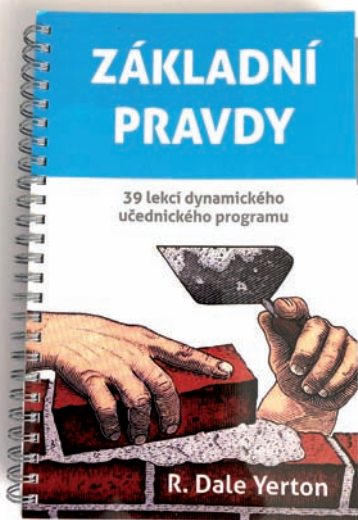
Snědli byste blobfish?

Máme kečup?

Děkujeme za rozhovor a přejeme vám hodně úspěchů.

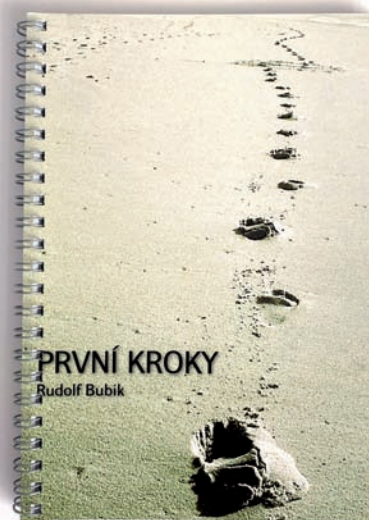

Nabídka publikací o křesťanských základech

39 lekcí zahrnuje mimo jiné vyučování o motivačních darech, otcích i darech Ducha, chvalách, rodině, odpuštění, posvěcení, službě žen v církvi, vzkládání rukou nebo o Božím království. Mimořádně čtivé a prakticky zpracované lekce jsou zároveň doplněny testy a mnoha ilustracemi, které vyučování dokreslují.

Tato studijní pomůcka již byla přeložena do 24 jazyků a distribuována ve více než 80 národech po celém světě.

Tato publikace je určena začátečníkům ve víře. Doporučuje se ji číst pod vedením zkušeného vyučujícího, který bude schopen zodpovědět všechny případné doplňující dotazy. Text také může oslovit i křesťany ve víře starší a stát se věroučným standardem tam, kde jiný zatím chybí.

Učednictví pro 21. století je určeno vám – novým křesťanům. Stali jste se učedníky Ježíše Krista a nastoupili vzrušující cestu. Učedník je ten, kdo se učí, dozrává a stává se podobný svému učiteli – v tomto případě Ježíši. Opouštíte známou půdu a míříte do míst, kde jste nikdy předtím nebyli.

Tato studijní příručka pro nově obrácené křesťany má tři části: *Začínáme*, *Klíčové otázky* a *Jak způsobit změnu*.

Tato kniha vám dá všechno, co můžete potřebovat k rozvíjení silného, vyváženého, Duchem naplněného života.

Během padesáti let biblického vyučování a studia originálních řeckých a hebrejských textů Derek Prince jasně a srozumitelně vysvětluje základy křesťanské víry. Spasení, víra, křest, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých, věčný soud.

Objednávejte na našem e-shopu:

www.krestanskyzivot.cz